

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

25 Kasım'ın güncel çağrısı

Türkiye'de kadınların çalışma yaşamındaki oranının %22'lerde olduğu tahmin ediliyor. Hazine ve Maliye Bakanlığı 2018 Kamu İşletmeleri Raporu'na göre; 2018 yılsonu itibarıyla kamu iktisadi teşebbüslerinde (KIT) istihdam edilen çalışanların sadece yüzde 10,3'ünü kadınlar oluşturuyor.

Kadının çalışma yaşamına dâhil edilmesi, ekonomik bağımsızlığını kazanması kadına yönelik şiddetin önlenmesinde önemli bir adım olarak sayılır. Bu veriler ise zengin kapitalist ülkelerde, çalışma yaşamında yer alsada dahi kadınların yaşadığı ayrımcılığın yapısal bir sorun olduğunu ortaya koyuyor. Kadınlara dönük tacizin, şiddetin, mobbingin işyerlerinde de devam ettiğini de belirtelim. Kadınların eşit olması şöyle dursun, ücret meselesinde dahi dünyanın hiçbir yerinde gerçek eşitlikten bahsetmek mümkün değil.

Kadının çalışma yaşamına dâhil edilmesi, ekonomik bağımsızlığını kazanması kadına yönelik şiddetin önlenmesinde önemli bir adım olarak sayılır. Bu veriler ise zengin kapitalist ülkelerde, çalışma yaşamında yer alsada dahi kadınların yaşadığı ayrımcılığın yapısal bir sorun olduğunu ortaya koyuyor. Kadınlara dönük tacizin, şiddetin, mobbingin işyerlerinde de devam ettiğini de belirtelim. Kadınların eşit olması şöyle dursun, ücret meselesinde dahi dünyanın hiçbir yerinde gerçek eşitlikten bahsetmek mümkün değil.

s.16

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 43
22 Kasım 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Kriz derinleşiyor, yaşam koşulları ağırlaşıyor...

Siyanür değil, kapitalizm öldürüyor!

Riyakarlık, kepezelik, kirli pazarlıklar...

Görünen o ki, AKP şefinin Amerika'da-ki efendileriyle arası ne kadar iyi olursa, emekçilere düşmanlıkta o kadar pervasız oluyor.

Vergi soygununa karşı mücadeleyi tabana yayalım!

Kapitalist sistemin tüm yükünü tabana yayanlara karşı örgütlenmeyi tabana yayarak, kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmek şarttır.

İşçi sağlığı kapitalistlerin insafına terk edilmemelidir

Kapitalist ücretli kölelik düzeninin hüküm sürdüğü koşullarında, meslek hastalığına yakalanan işçinin bunu ispatlaması imkansız hale getirilmiştir.

TKİP VI. Kongresi tutanakları... Sendikalar ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin sorunları-1

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

s.12

Kriz derinleşiyor, yaşam koşulları ağırlaşıyor...

Siyanür değil kapitalizm öldürüyor!

Latin Amerika'dan Ortadoğu'ya, Asya'dan Avrupa'ya dünyanın dört bir yanında biriken toplumsal öfke döne döne dışa vuruyor. Bu gelişmeler, günümüz Türkiye'sinde çok yönlü kuşatma altında tutulan işçi sınıfıyla emekçilere de izlemeleri gereken yolu gösteriyor. Bu yol sermayenin iktisadi, siyasal, sosyal, kültürel saldırılarına karşı direnmek, başta yaşam hakkı olmak üzere demokratik-sosyal hakları kazanıp koruyabilmek için sınıfa karşı sınıf eksenli mücadeleyi büyütmeştir.

Kapitalist-emperyalist sistemi pençesine alan çok yönlü kriz, yıkımlar yaratarak varlığını sürdürüyor. '70'li yıllardan günümüze değin aşılamayan, faturası dünya genelinde işçi sınıfına, emekçilere, mazlum halklara ödetilen kapitalist bunalım, toplumsal sorunları görülmemiş boyutlara taşıdı. Bir yanda emperyalist savaş ve işgaller, doğa ve çevrenin hunharca yağmalanması, sonu gelmeyen ekonomik-sosyal saldırılar... Öte yanda artan işsizlik, açlık, yoksulluk ve toplumsal çürüme... Tüm bunlar kriz gerçeğinin güncel görünümüleri olarak dünyamızın dört bir yanında öne çıkıyor.

Bu sorunları yaratan ilişkiler TKİP programında şöyle tanımlanıyor:

"Sayıları gün geçtikçe artan proleterler, geçinebilmek için, işgüçlerini, üretim araçlarını tekelinde tutan kapitalistlere satmak zorunda kalırlar. Böylece, kendi emekleriyle, sürekli bir biçimde kapitalistlerin sermayelerini ve servetlerini çoğaltırlar.

Ücretli emeğin sermayeye bu bağımlılığı ve onun tarafından sistematik sömürsü, kapitalist toplum düzeninin temelidir. Proleter ve yarı-proleter kitlelerin yaşadığı her türlü yoksulluğun, baskının, köleleşmenin, horlanmanın, cehaletin, gelecek güvensizliğinin, fiziki ve moral dejenerasyonun asıl kaynağıdır."

KAPİTALİZMİN KRİZİ TOPLUMSAL BUNALIMI DERİNLEŞTİRİYOR

Emperyalist dünya sisteminin parçası olan Türkiye kapitalizmi de ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel boyutları olan çok yönlü bir krizin içinde debeleniyor.

Üretimde yaşanan düşüş sürüyor. Enflasyonun tırmanışı durdurulmuyor. İç ve dış borçlar günden güne artıyor... Kapitalistler ise, bir kez daha krizin faturasını emekçilerin omuzlarına yıkarak çözüm arıyor. Bu nedenle işsizlik tırmanışta, hayat pahalılığı ise temel ihtiyaçlara yapılan gün aşırı zamlarla emekçilerin yaşamını adeta cehenneme çeviriyor.

Durum bu kadar vahimken soyguncu-rantçı T. Erdoğan rejimi de Yeni Ekonomi Programı, Yeni Vergi Düzenlemesi adı altında saldırı politikalarını tırmandırıyor. Emekçi düşmanı bu rejim krizi fırsata çevirmenin, zenginliklerini koruyup büyütmenin hesabını yapıyor. Bu icraatlar servet ile sefalet uçurumunu derinleştirirken, eşitsizlikleri keskinleştiriyor ve sosyal sorunları daha da ağırlaştırıyor.

Özetle, kapitalist kriz Türkiye toplumunu büyük bir uçurumun kenarına sürüklerken; ekonomik çöküntü, işsizlik ve artan sosyal-kültürel bunalım günden güne derinleşiyor.

İNTİHAR DEĞİL CİNAYET!

Çelişkileri daha da derinleşen ve her geçen gün çürüyen kapitalist sömürü düzeni, kendisi ile birlikte toplumu da çürütüyor. Zira sermaye düzeni en koyu burjuva gericiiliğinin önünü açarak, faşist baskı ve zorbalığı tırmandırarak, bireyciliği sistemli bir şekilde pompalayarak toplumu edilgenliğe iterek çürütüyor.

Açlık, yoksulluk ve işsizlikle boğuşan geniş kesimler ise, bu gerici kuşatma karşısında örgütsüz ve dağınık olmanın bedelini içten içe çürüyerek ödüyor. Çünkü örgütsüzlük ve edilgenlik gerici-çürütücü burjuva politikalarının topluma çok daha hızlı nüfuz edebilmesinin koşullarını yaratıyor. Yalnızlık, geleceksizlik ve çözümsüzlük ruh halinin toplum yaşamına ege-men kılınmasının zemini düzleniyor.

Bu bağlamda son günlerde yaşanan ve giderek yaygınlaşan intihar olayları toplumsal yaşamdaki çürümenin boyutlarını bir kez daha gözler önüne serdi. Mevcut tablo ve toplumun derinliklerinde biriken sosyal sorunlar sermaye düzenini ürkütmüş olmalı ki, burjuva medya yaşanan intihar olaylarını manipüle etmek için hummalı bir kampanya başlattı. "Siyanür satışı yasaklansın" vb. argümanlarla olayları "adli vaka" gibi yansıtarak intiharların gerisindeki toplumsal gerçekliği örtebilmek için çırpınıyorlar.

Fakat çabaları beyhudedir. Zira toplu-

mu çürüten ve insanları intihara sürükleyen toplumsal sorunlar yerli yerinde duruyor. Sorunun siyanür olmadığı ve intiharda kullanılan araçların yasaklanmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceği açıktır. Daha dün işsiz kaldığı, evine ekmek götüremediği ya da çocuğunun eğitim masraflarını karşılayamadığı için birçok insan hayatına son verdi...

Son günlerde artan intihar olayları, kapitalist sömürü düzeninin sebep olduğu cinayetlerdir. Çünkü insanlar, kendilerini kuşatan çok yönlü sorunlar karşısında örgütsüz, dağınık ve edilgen kaldıkları için bizzat kapitalizm tarafından intihara sürüklenmektedir.

ÇÖZÜM SOSYAL MÜCADELEYİ BÜYÜTMektir

Kapitalist sömürü sistemi insanlığı ve doğayı yıkıma sürüklerken, dünya ölçeğinde işçi sınıfıyla emekçiler safında büyük bir hoşnutsuzluk mayalanıyor. Son yıllarda birçok ülkede rant uğruna doğa ve çevrenin talan edilmesine, servet ve sefalet arasındaki uçurumun derinleştirilmesine, sosyal-iktisadi yıkım saldırılarına karşı gelişen kitle hareketleri bu gerçeğin dolaysız kanıtlarıdır.

Bugün Latin Amerika'dan Ortadoğu'ya, Asya'dan Avrupa'ya dünyanın dört bir yanında biriken toplumsal öfke döne döne dışa vuruyor. Bu gelişmeler, günümüz Türkiye'sinde çok yönlü kuşatma altında tutulan işçi sınıfıyla emekçilere de izlemeleri gereken yolu gösteriyor. Bu yol sermayenin iktisadi, siyasal, sosyal, kültürel saldırılarına karşı direnmek, başta yaşam hakkı olmak üzere demokratik-sosyal hakları kazanıp koruyabilmek için sınıfa karşı sınıf eksenli mücadeleyi büyütmeştir.

Aksi takdirde daha birçok işçi ve emekçi iş cinayetlerinin, rant odaklı kentleşme nedeniyle sel ve depremlerin ya da içine düştüğü çıksızlık ruh haline yenik düşerek intiharların kurbanı olmaya devam edecektir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/43 * 22 Kasım 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

Tayyip Erdoğan'ın ABD ziyareti:

Riyakarlık, kepazelik, kirli pazarlıklar...

Sermayenin 'demir yumruğu' AKP-saray rejimi Türkiye'sinde insanlar siyasete ölüme sürüklenirken, 'büyük reis' Washington'da emperyalist efendilerinin huzuruna çıktı. Efendilerin gösterdiği 'teveccüh', hele de Trump'la yapılan aile görüşmesi saray rejiminin beslemelerini heyecanlandırmış görünüyor. Nitekim bu besleme takımı, pek çok kepazeliğin yaşandığı ABD ziyaretinden "zafer" devşirme telaşındalar.

Gazeteci-uzaman kılıklı rejim borazanları "derin analizler" eşliğinde ABD'ye kafa tutmaktan, Trump'ın geri adım atmasından, diplomasi zaferinden söz ediyorlar. Basın önünde yaşanan rezaletleri yok sayan bu zevat, kokuşmuş saray rejimini "diplomasi zaferi cılası"yla parlatmaya çalışıyorlar. Bu koroya dinci-faşist iktidarın dalkavuşu Vatan Partisi şefi Doğu Perinçek de iştirak etti. Saray borazanı ekranlarda boy gösteren Perinçek, düşkünlere yakışır bir şekilde terennüm ettiği safsataları T. Erdoğan'ın "diplomasi zaferi" diye yutturmaya çalıştı.

Bu ziyaret -öncesiyle/sonrasıyla- efendilerle uşaklar arasındaki ilişkilerin çirkinliklerini bir kez daha gözler önüne serdi. Öncesine Trump'ın aşağılayıcı mektubu, Ermeni soykırımı tasarısının yeniden gündeme getirilmesi, Erdoğan klanının ABD'deki mal varlığını açıklama tehdidi gibi rezillikler damga vurdu. Ziyaret esnasında önemli pazarlıklar perde arkasında yapılırken, medya önünde ise riyakar sırtışlara Trump'ın patavatsızlıkları eşlik etti.

Yandaş medya elemanlarının sorularını yanıtlayan Trump hem AKP şefini tiye aldı hem soru soranları rezil etti. Saray görevlisi "gazeteci"nin sorusunu yanıtlayan Trump, T. Erdoğan'la YPG komutanı Mazlum Kobani'yi aynı kefeye koydu. Her ikisiyle çok iyi ilişkileri olduğunu söyleyen Trump, soruyu soran yandaşa ise hükümet görevlisi olup olmadığını sordu. "Gazeteci", sorusuyla Trump'ı köşeye sıkıştırdığını düşünürken, AKP şefi ise YPG komutanıyla aynı kefeye konulmaktan memnun görünüyordu.

Basın toplantısında geçen diyaloglarda Türk medyasının ezici çoğunluğuyla saray beslemelerinden oluştuğu ayan-beyan ortaya kondu. AKP-saray rejiminin ABD işbirlikçisi olduğu, bunun

Ekonomik kriz devam ederken izlenen saldırgan/yayılmacı politikalar emekçilerin sırtındaki yükleri gündün güne ağırlaştırıyor. Washington'dan aldığı gazla ilk açıklamasını yapan T. Erdoğan ise, emeklilikte yaşa takılanların haklarının gasp edilmeye devam edeceğini ilan ederek pervasızlıkta sınır tanımadığını bir kez daha ilan etti.

değişmesinin mümkün olmadığı, efendi-uşak ilişkisinin devam edeceği temin edildi. Emperyalist savaş aygıtı NATO'da birlikte çalışmanın önemi vurgulandı. Fransa Cumhurbaşkanı'nın "NATO'nun beyin ölümü gerçekleşmiştir" açıklamasının en çok T. Erdoğan'ı tedirgin etmesi tesadüf değil. Zira dinci-faşist saray rejimi için NATO, halen tek "güvenli sığınak"tır. ABD ziyaretinde bu durum bir kez daha tescil edildi.

Görünen o ki, Washington'da "zafer" kazanan AKP şefinin tek "başarısı" Ermeni Soykırımı Yasa Tasarısı'nın askıya alındığının açıklanmasıdır. Oysa bu çirkin manevra ABD'de her yıl tekrarlanır. Ermeni halkının tarihsel acılarını istismar eden emperyalistler, bu yasa tasarısını Ankara'daki işbirlikçilere karşı kullanırlar. T. Erdoğan'ın diğer isteklerinin ise ciddiye bile alınmadığı görüldü. Yani efendi, bir kez daha uşağa "haddini bil" mesajını aracısız vermiş oldu.

Emperyalist Amerikan rejimi S.400'ler konusundaki tutumunu değiştirmemiştir. YPG komutanını iade etmek bir yana, -söylemde de olsa- medya önünde T. Erdoğan'la aynı kefeye kondu. Ziyareti mercer altına alan gazeteciler, Fırat'ın doğusuyla ilgili pazarlıklarda yol alındığına dair bir veriye rastlamadıklarını söylüyor. Trump'ın siyasetine muhalif olan bazı senatörler ise, AKP şefinin ad-

ta "çapraz sorgu"ya aldılar. Görüldüğü üzere bu çirkin tabloda "diplomasi zaferi" namına bir şey yok. Eğer emperyalist efendilerin huzuruna çıkmak bir zaferse, T. Erdoğan'ı "Beyaz saray fatihi" saymak mümkündür.

Medya önünde sergilenen kepazelikler görüşmenin bir kısmını oluştursa da, kuşkusuz ki kirli pazarlıklar perde arkasında gerçekleşmiştir. Taraflar bu pazarlıklara önden hazırlanmıştı. "Üçlü damatlar diplomasisi" (T. Erdoğan'ın-Trump'ın-Aydın Doğan'ın damatları) diye anılan gizli görüşmelerin D. Trump-T. Erdoğan toplantısına ön hazırlık olduğu söylendi. Süreci izleyenler, bu üçlünün ziyaret esnasında da aktif olduğunu belirtiyor.

Perde arkası pazarlıkların içeriği tam bilinmese de, taraflar arasında bir takım kirli/özel ilişkilerin de masada olduğu söyleniyor. Tabloya bakıldığında AKP şefi için acil sorunlar Halk Bankası soruşturmasının kapatılması ile Erdoğan klanına ait mal varlığının açıklanmasının engellenmesidir. Bu iki soruna dair güvence aldıktan sonra T. Erdoğan'ın Trump'ın emirlerine amade olması işten bile değil. Denebilir ki, bu konudaki en netameli sorun S-400'lerin akıbetidir.

Aynı anda hem ABD hem Rusya ile kurulan ilişkilerin avantajlarından söz edilse de, saray rejimi bu alanda da bir çıkmaza doğru sürükleniyor. S-400'leri

ABD'ye kabul ettirmek mümkün değilken, onlardan vazgeçmek ise, Rusya ile yeni sorun alanlarına yol açmaya aday. İki ipte cambazlık bir dönem için manevra alanını genişletmiş olsa da, bu konuda da yolun sonuna yaklaşılmış görünüyor. Son tahlilde elbette ABD'ye uşaklık ağır basacak, bunun ise vahim sorunlar yaratması kuvvetle muhtemel. AKP şefinin çabası bu akıbeti mümkün olduğunca geciktirmektir.

Dinci-faşist sermaye iktidarı kendi bekası ya da yayılmacı emelleri için manevralar çevirirken ne işçi sınıfını ne emekçileri umursuyor. Nitekim ekonomik kriz devam ederken izlenen saldırgan/yayılmacı politikalar emekçilerin sırtındaki yükleri gündün güne ağırlaştırıyor. Washington'dan aldığı gazla ilk açıklamasını yapan T. Erdoğan ise, emeklilikte yaşa takılanların haklarının gasp edilmeye devam edeceğini ilan ederek pervasızlıkta sınır tanımadığını bir kez daha ilan etti.

Görünen o ki, AKP şefinin Amerika'daki efendileriyle arası ne kadar iyi olursa, emekçilere düşmanlıkta o kadar pervasız oluyor. Bu gidişata ise ancak işçi sınıfıyla emekçilerin birleşik mücadelesi dur diyebilir. O halde hem AKP-MHP koalisyondaki saldırılarına hem emperyalistlerle kurulan uşakça ilişkilere karşı mücadeleyi örgütlemek günün acil görevi sayılmalıdır.

Vergi soygununa karşı mücadeleyi tabana yayalım!

Son zamanlarda işçi ve emekçilerin gündemini vergi soygunu meşgul ediyor. AKP hükümeti yaptığı yeni vergi düzenlemesi ile vergi yükünü emekçilerin sırtına yıkmaya devam edeceğini gösterdi. Bu öylesine bir soygun düzeni ki, mevcut sendika konfederasyonları bile birlikte açıklama yaparak tepki göstermek zorunda kaldı.

Türk-İş-DİSK-Hak-İş tarafından yapılan ortak açıklamada devletin vergi gelirlerinin büyük çoğunluğunun “ücret geliri elde edenler”den toplandığı ifade edildi. Hem doğrudan hem dolaylı vergilerin yükünün ücretli çalışanlar üzerinde olduğu kaydedildi. İşçiler üzerinde “ağır vergi baskısı” olduğu dile getirildi. Dolaylı-dolaysız vergilerin altında ezilen işçilerin hoşnutsuzluğu böylece dillendirilmiş oldu. Bu adaletsiz vergi sistemine son vermek için ise bir mücadele programları elbette bulunmuyor.

Sermaye örgütleri de bu vergi düzenlemesine “karşı çıkarak” tutumlarını açıkladılar. TÜSİAD’ın ardından AKP’nin yandaş sermaye örgütü MÜSİAD da “bazı maddelerin mutlaka yeniden değerlendirilmesi” isteminde bulundu. Kapitalistler emekçilerin alım gücünü düşüren, daha da yoksullaştıran, ücretlerin erimesine yol açan vergi yükünün tümüyle tabana yayılmasını istiyor. Son düzenlemede kendilerini kısmen kesen ve göstermelik alınan üç kuruşluk vergiden de kurtulmak istiyorlar.

AKP vergiyi tabana yaymaktan bahsedersen asıl amaçlanan siyasal ve ekonomik krizlerine çare bulmaktır. Nereye

gittiği malum olan devlet bütçesinin açığı kapatılmak isteniyor. Bununla birlikte sermaye sınıfına ek kaynak imkanları da yaratılacaktır. Şu günlerde yoksulların elektrikten suya tüm zaruri ihtiyaçlarından alınan vergiler artmıştır. Ücretlerden kesilen dolaysız vergi, dolaylı vergilerle birlikte işçi ve emekçiler için yaşamı gittikçe zorlaştırıyor.

Emekçilerin açlık ve yoksulluk sınırı altında sürdürdükleri hayatlarında ellerine ne geçerse vergilere gitmekteyken, zenginlere mücevheratından yatlarında ki mazota kadar büyük kolaylıklar sağlanıyor. İşçilerin ise asgari ücretinden vergi kesintisi yapılıyor. Patronlar ise türlü yollarla vergi kaçırıyor. İşçilerin maaşları bile bordrolarda eksik gösterilmektedir.

Bu düzende sıklıkla vergi düzenlemesi gündeme getirilir. AKP iktidarı döneminde yapılan bu düzenlemeler işçi ve emekçilere şirin gösterilmek istenmiştir. Nasıl ifade edilirse edilsin bu kapitalist sistemde vergi yükü işçi ve emekçilerin sırtına inen bir kırbaştır. Vergide adalet beklemek mümkün değildir. Tüm toplumsal kesimlerin kazancından aynı oranda vergi kesintisi büyük bir yanılsamadır, yalandır. Keza AKP’nin “çok kazananın çok vergi” alıyoruz iddiası da tümüyle bir aldatmacadır. Kapitalistler için vergi ödemelerinde ciddi indirimler yapılmaktadır. Zorunlu durumlarda ise patronlara vergi afları çıkarılıyor.

Sermaye örgütlerinin yeni vergi düzenlemesine karşı çıkıyor görüntüsü ise “ne kadar çalarsak o kadar kardır” hesabından başka bir şey değil. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kapitalist sistemde tüm sosyal sınıflardan vergi alınması “eşitlik” değildir. Tersine sermayesi olan, emek sömürüsü ile yaşayan bir avuç azınlık ile hayatta kalmak için emeğini satmak (iş bulabilirlerse) zorunda kalan on milyonları aynı yükümlülüğe mecbur bırakmak eşitsizliğin dik alasıdır. Üretimdeki konumuyla esas üretici güç olan işçi sınıfının, bu üretime el koyan sermaye sınıfı ile aynı vergi sistemine tabi tutulması kadar büyük bir adaletsizlik olabilir mi?

AKP gibi sermaye hükümetlerinin herkesin kazancına göre artan oranlı bir vergi sisteminden bahsetmesi riyakarlıktan başka bir şey değil. Zira gerçek hayatta tersini yapıyorlar. Hele ki şu günlerde asgari ücret gündemdeyken asgari ücretliden kesilen vergilerden hiç söz edilmiyor olması vergi yükünün hangi sınıflara yıkıldığını gayet açık göstermektedir.

Bu vergi adaletsizliği tesadüf değildir. Sistem böyle kurulmuştur. Adil olmayan bu kapitalist sistemde tüm toplumsal katmanları eşitleyecek hiçbir uygulama olamaz. Sermaye sahiplerinin, bu sınıfın çıkarlarını savunanların “itibardan tasarruf etmediği” bu kokuşmuş düzende vergi yükü işçi ve emekçilere yüklenmeye devam edecektir. Tüm bunlar işçi sınıfıyla emekçilerin vergi soygununa karşı mücadeleye atılmasını zorunlu kılıyor. Kapitalist sistemin tüm yükünü tabana yayanlara karşı örgütlenmeyi tabana yayarak, kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmek de şarttır.

MÜSİAD da vergi düzenlemesinde “yeniden değerlendirme” istedi

AKP’nin yandaş sermaye örgütü MÜSİAD, vergi düzenlemesinde “bazı maddelerin mutlaka yeniden değerlendirilmesi” isteminde bulundu.

MÜSİAD’dan yapılan açıklamada, mevcut vergi sisteminin tasarruf, yatırım ve istihdam açısından engel teşkil ettiğine, kayıt dışı ekonomi ve istihdama karşı yetersiz kaldığına değinilerek “kanun teklifini çok önemsedikleri” dile getirildi.

“Altı dilimli gelir vergisi” teklifinde bulunulan açıklamada, 75 bin lira gelire kadarki vergi oranının yüzde 15’te kalması istenerek diğer dilimler şöyle sıralandı:

“150 bin TL’nin 75 bin TL’si için 11 bin 250 TL, fazlası için %20 olmalıdır.

225 bin TL’nin 150 bin TL’si için 26 bin 250 TL, fazlası için %25;

300 bin TL’nin 225 bin TL’si için 45 bin TL, fazlası için %30;

500 bin TL’nin 300 bin TL’si için 67 bin 500 TL, fazlası için %35 gelir vergisi,

500 bin 1 TL’nin 500 bin TL’si için 137 bin 500 TL, fazlası için %40 oranında gelir vergisi.”

Konaklama vergisinin yüzde 1 olması istenen açıklamada, yasa tasarisinin 11, 12, 13, 14 ve 15. maddelerin tamamen kaldırılması talep edilerek “Hâlen yürürlükte olan maddeye ilaveten araçlar için ödenen yıllık MTV’nin gider olarak dikkate alınmasıdır. Zira ödenen vergilerin kabul edilmeyen gider olarak tanımlanması vergi adaletinin sağlanmasına engel teşkil edecek ve bu uygulama otomotiv sektörü ve yan sanayiine de olumsuz yansıyacaktır” denildi.

Açıklamada eleştirilerin sıralandığı bölümde ayrıca, ticari işletmelerin araç kiralama ve sıfır araç alımında ÖTV ve KDV’den düşülecek miktarların sınırlandırılması nedeniyle lüks araç kiralama ve satın almada vergi avantajının ortadan kalktığına da değinildi.

Tasarının 31. maddesinin “gayrimenkul edinme maliyetini arttırıcı bir nitelik taşıdığı”ndan yakınılan açıklamada, Değerli Konut Vergisi ile ilgili 32-40 maddelerinde çok sayıda meskeni bulunanların kapsam dışı bırakılması eleştirildi. Açıklama, verginin tabana yayılması talebiyle son buldu.

Yoksulluk-intihar ya da sosyalizm

Fatih'te dört kardeşin, Antalya'da bir ailenin, Bakırköy'de yine bir ailenin, Diyarbakır'da sözleşmeli bir öğretmenin intihar haberleri arka arkaya geldi. AKP şefleriyle burjuva-yandaş medyanın iğrenç karalamalarına rağmen intiharların ekonomik sıkıntılardan kaynaklandığı gerçeğinin üstü örtülemedi. Bu olaylar, derinleşen ekonomik krizin emekçileri ne hallere sürüklediğini çarpıcı bir şekilde gözler önüne serdi.

İntihar konusu yalnızca psikolojik sorunlar ile ilişkilendirilerek bireye indirildiği zaman bir babanın sadece kendi hayatını değil çocuklarının da yaşamlarına son verme kararını alıp, uygulamasını anlamak zorlaşır. Birey toplumdan bağımsız değildir. Nasıl bir toplum yapısında yaşadığımız, bireyin yaşam kalitesini de belirler.

Kapitalist bir toplumda sınıfsal farklılıklar ve diğer ayrımlar toplumsal eşitsizliği yaratır. Üretilen mal ve hizmetlerden elde edilen toplam gelirin eşitsiz dağılımı da bu ayrımları körükler. Kapitalist ekonominin hâkim olduğu bir toplumda sermayeyi elinde bulunduran azınlık üretilen artı-değerden en büyük payı alırken, değeri üretenler yani işçi sınıfıyla emekçiler ise çok küçük bir pay alarak yaşamlarını sürdürmeye çalışırlar. Yoksulluk ve zenginlik hep vardı algısı yaygın olsa da mesele gelirin paylaşılmasında düğümleniyor. Sermayedarlar artı-değere yani üretim fazlasına el koydukları için zenginleşiyorlar. Artı-değer sömürüsü yetmiyor kamusal kaynakları da yağmalıyorlar. Özellikle AKP gibi devletleşmiş bir burjuva parti aracılığıyla talan had safhaya çıkabiliyor.

İşsizlik, yoksulluk gibi belalar kapitalizmin yapısal sorunlarıdır. Bu ikisi olmadan kârlılık sürdürülemez. Sosyal demok-

rasi programlarının kalıcı olmamasının nedeni de budur. İşsizlik bir sopadır, kötü çalışma koşullarına uyum sağlanması sömürünün yoğunlaşması için kullanılır. Yoksulluk bir sonuçtur. Ekonomik krizlerin yaşanması da sömürüye dayanan kapitalizmin değişmez özelliklerindendir. Kriz zamanlarında ise sorunlar daha da derinleşir. İşçi sınıfı diremediği sürece kapitalistler krizin faturasını emekçilere ödetirler. Türkiye'de yaşamakta olan ekonomik krizin sonuçlarını DiSK/Genel-İş sendikasının yakın zamanda yayınladığı rapor gözler önüne serdi.

Rapora göre Türkiye'de 16 milyon kişi yoksul, 18 milyon kişi ise yoksulluk sınırında. En zengin ile en yoksul arasındaki gelir eşitsizliği derin bir uçurumdur. En yüksek gelir grubunu oluşturan azınlık gelirden yüzde 47,6 pay alırken, en düşük gelir grubuna mensup kesim yüzde 6,1 pay alabilmekte. Gelir eşitsizliğinin

en fazla olduğu ülkeler Türkiye, Meksika ve Güney Afrika'dır. Krizle beraber 1 milyondan fazla kişi işsiz kaldı ve iş arama süreleri arttı. Çalışanların yoksulluğu son bir yılda yüzde 11 arttı. İşsizlik sigortasına başvurular yüzde 48,8 arttı.

Bu oranlar kuru istatistik verileri olarak algılanmamalı, bunlar milyonların yaşamını anlatıyor. Toplu intiharların da gösterdiği gibi artık yaşanamaz hale gelen hayatları gösteriyor. Borçların birikmesini, uzunca saatler çalışmaya rağmen alınan ücretin bir anlam ifade etmediğini gösteriyor. Yoksulluk sadece yeterli gıda alamama, borç ödeyememekten ibaret değil. Her anlamda yoksunluk duygusuna da yol açan bir durum. Güven duygusunun yitirilmesi, başın öne eğilmesi, yaşama sevincinin ne olduğunun unutulması gibi insan onurunu zedeleyen yoksulluk insan psikolojisini de bozuyor. Hele ki işsizliğin uzun sürmesi, çaresizlik

gibi durumlarda çıkış yolu bulamayanlar, çözümü 'zaten bir anlam ifade etmeyen bu hayata son verme' de bulabiliyor. Dahası yanında ailesini de götürür. AKP-MHP koalisyonunun emekçileri düşürdüğü nokta burasıdır. Her ne kadar Türkiye ekonomisi dünya ekonomi sıralamasında ilk 20'de bulunsun da gelir adaletsizliği ile 'büyük ekonomi' büyüklerindir. İşçi ve emekçilere düşen ise acı, ölüm ya da çalınan gelecekleridir.

Teknik gelişim ile artan bolluğa rağmen en insani ihtiyaçların halen satılıyor olması kapitalizmin temel çelişkilerinden biridir. Bankaların, üretim ve hizmet merkezlerinin kapitalist azınlığın tekelinde olması, çoğunluğun insanca yaşam imkanından yoksunluğunu koşulluyor. Nitekim milyonlarca insan yaşadığını zannederken borç yükü altında eziliyor.

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, dolayısıyla sömürünün ortadan kaldırıldığı sosyalist bir toplumda temel ihtiyaçlar, iş ve gelecek işçi iktidarı tarafından güvence altına alınır. Yoksulluk ve işsizliğin kaynağı ise kapitalizmdir. Çözümü ancak sosyalizmde mümkün olacaktır. Sosyalist iktidarda insan gibi yaşamının ne demek olduğu deneyimlenir. Yoksul olmak da intihar etmek de çözüm değil, fıtrat değil. Tek çare örgütlenmek, mücadele etmek ve yoksulluğun/yoksunluğun kaynağı olan kapitalizmi ortadan kaldırmaktır.

Sözleşmeli öğretmen borçları yüzünden intihar etti

Kapitalizmin sefalet mahkum ettiği emekçilerin yoksulluk nedeniyle yaşamlarına son vermesine bir yenisi daha eklendi. Diyarbakır'da bir sözleşmeli öğretmen borçlarını ödeyememesi nedeniyle intihar etti.

Çınar ilçesindeki bir okulda sözleşmeli öğretmenlik yapan Esat Tarhan, 15

Kasım'da yaşamına son verdi. Tarhan'ın cansız bedeni Çınar Devlet Hastanesi morguna kaldırılırken, cenazeyi alan aile defnetmek için Dersim'e götürdü.

Tarhan'ın borçlarını ödeyememesi üzerine hakkında icra takipleri başlatıldığı ve bu nedenle psikolojik sorunlar yaşadığı öğrenildi. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.hapiszindan.org>

Eğitim Sen Diyarbakır Şubesi de sosyal medya hesabı üzerinden açıklama yaparak, "Çınar'da görev yapan sözleşmeli öğretmen Esat T. intihar ederek yaşamına son vermiştir. Esat öğretmene Allah'tan rahmet diliyoruz, başta ailesi olmak üzere tüm eğitim camiasına başsağlığı diliyoruz" dedi.

Sermaye krizini atlatsın diye sunulan konut kredisi teşviki!

10 aylık bütçe açığı 100 milyar lirayı geçti

Krizle birlikte devlet bütçesindeki bozulma devam ediyor. Açıklarını kapatmak için Merkez Bankası'nın kârlarına ve ihtiyat akçesine el koyan saray rejimi, Ekim ayını da rekor düzeyde açıkla kapattı.

Geçtiğimiz yılın Ekim ayında 5,4 milyar lira olan bütçe açığı, bu yıl üçe katlanarak 14,9 milyar lira oldu. 10 aylık açık da 100 milyar lirayı geçti.

Hazine ve Maliye Bakanlığı tarafından açıklanan Ekim ayı bütçe gerçekleştirmelerine göre, Ekim ayında faiz dışı bütçe açığı 8,1 milyar lira oldu. Geçtiğimiz yılın aynı ayında faiz dışı 1,2 milyar lira açık verilmişti.

Ekim ayında bütçe gelirleri geçen yıla kıyasla yüzde 5,2 artarak 65,4 milyar lira, giderler ise yüzde 18,9 artarak 80,3 milyar lira oldu.

Ocak-Ekim döneminde geçtiğimiz yıl 62,1 milyar lira açık veren bütçe, bu yılın aynı döneminde yüzde 62,1'lik artış kaydederek 100,7 milyar lira açık verdi. Bütçe, geçen yılın aynı döneminde 2,5 milyar lira faiz dışı fazla vermişti. Bu yıl ise 12,4 milyar lira faiz dışı açık verdi.

2020'DE BORÇ VE FAİZ YÜKÜ ARTACAK

Geçen hafta 5 yıl vadeli ihaleyle yüzde 5,7 faiz üzerinden 2,5 milyar dolarlık rekor borçlanmaya daha giden Hazine, bu yıl toplamda yıllık 11,2 milyar dolarlık borçlanma rakamına ulaştı. Hazine'nin faiz yükü, 2020'de daha da artacak. Hazine ve Maliye Bakanlığı 31 Ekim'de yaptığı açıklamada, 2020'de 222,6 milyar TL anapara ve 129,4 milyar TL faiz olmak üzere toplam 352,1 milyar TL tutarında borç servisi gerçekleştirilmesinin, borç servisinin 287 milyar TL'sinin iç borç; 65,1 milyar TL'sinin ise dış borç servisi olarak yapılmasının öngörüldüğünü açıklamıştı. Borcun 88,4 milyar TL'si döviz cinsinden ödenecek. Yüksek bütçe açığı ve borçlanmada vadelerin düşmesi, Hazine'nin borç ve faiz yükünü de artırmış durumda.

Devlet yeni fermanını açıkladı. Artık herkes ucuza ev sahibi olacakmış! Sarayın Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak, "ucuz konut satışı" için ekonomik altyapının hazır olduğunu iddia etti.

Kentleri dolaşan sarayın damadı "Türkiye'de değişim başlıyor" adıyla anılan bir programı pazarlamaya çalışıyor. Gittiği yerlerde "20 yıl vadeyle, tarihin en düşük faiz oranıyla düşük gelir grubunu ev sahibi yapacak finansal altyapıyı hazırladık" türünden vaatler veren AKP'li bakan, zaten geçinmekte zorluk çeken emekçilere "ev satın alın" diyor utanmadan. Kasım ayı bitmeden Cumhurbaşkanı'nın konut projelerini açıklayacağını söyleyen bu zat, ekonomik kriz emekçileri sarsarken, dikkatleri farklı yöne çekmeye çalışıyor.

Twitter hesabından açıklama yapan saray rejiminin bakanı, "Kamu bankalarımız, konut kredisi kullandığı vatandaşlarımız için faiz indirimi yaparak kredilerini daha uygun maliyetle yenile-

me imkanı getirdi" diyor. Konut sektörü çöküşün eşiğindeyken, kredi borcunu ödeyemeyenler için yapılandırma vaat ediliyor. Beton ve rantla büyüyen yandaş şirketleri kurtarmak için, borcunu ödeyemeyenleri yeni krediler çekmeye çağırıyor.

Beton-rant-yağma ekonomisinden beslenen AKP-saray rejiminin zemini çürüyor. Zira yandaş sermayenin büyükleri rantlarını inşaat sektöründen elde ediyor. Anlattıkları masallar çökme noktasına gelen bu sektörü kurtarma telaşından kaynaklanıyor. Emekçilerin sırtındaki borç yükünü arttırarak yandaş sermayeye yeni rant kaynakları sağlamaya çalışıyorlar.

İnşaat krizden en çok etkilenen sektör oldu. Büyümeyi inşaat üzerinden yürütmeye çalışan AKP rejimi yandaş inşaat firmalarını palazlandırdıkça palazlandırdı. Ancak krizle tüm projeler patladı. Krizi aşma hamlesi bir kez daha emekçiler üzerinden planlanıyor. Çöküşe giden in-

şaat şirketlerini kurtarma zokasını "dar gelirliilere ucuz konut" diye emekçilere yutturmak istiyorlar.

AKP'li bakan şunları da söylüyor; "... Bunlar tabii başlangıç, daha güzel müjdeleri önümüzdeki dönemde anons edeceğiz. Doğrudan sanayicimizi, esnafımızı desteklemek amacıyla kamu bankalarımız başta olmak üzere, farklı diğer bankalarımızın da desteğiyle devreye aldığımız kredileri inşallah önümüzdeki süreçte daha da güçlendirerek devam ettireceğiz..." Bu açıklama iktidarın esas derdinin ucuz konut sağlamak değil, yandaş asalak kapitalistleri kurtarmak olduğunu gözler önüne seriyor.

Albayrak'ın da AKP'nin de kapitalistlerin de teşvik ettiği kredi borçları, emekçilerin yaşamına ancak yeni prangalar ekleyebilir. Oysa emekçilerin önceliği düzenin dayattığı prangaları kırmak olmalıdır.

Konya'da ulaşım ve su fiyatlarına zam

AKP'li Uğur İbrahim Altay'ın belediye başkanı olduğu Konya Büyükşehir Belediyesi'nde toplu ulaşım ve su fiyatlarına zam yapıldı.

Konya Büyükşehir Belediyesi Ulaşım Koordinasyon Merkezi'nin (UKOME) kararıyla toplu ulaşım ücretlerine yaklaşık yüzde 15 zam yapıldı.

Öğrenci ve indirimli Elkart ücretleri zam yapılmayıp 1,55 lirada kalırken, 2,10 kuruş olan tam elkart 2,50 kuruşa, aylık

sınırsız tam abonman 135 liradan 160 liraya yükseltildi.

Konya Su ve Kanalizasyon İdaresi (KOSKİ) Genel Müdürlüğü, aylık yerine yılda bir kere zam yapılacağı açıklamasıyla su fiyatlarına zam yaptı. Zamlı tarife şöyle:

0-15 Metreküp Mesken: 4,74 TL.

16-50 Metreküp Mesken: 6,59 TL.

51 Metreküp ve Üzeri Mesken: 8,44

TL.

İşyerleri: 10,34 TL.

Çevre Sulama: 2,82 TL.

Bir yıl önce ödenen faturalar baz alınarak yıllık faturanın peşin ödenmesi durumunda yüzde 10 indirim uygulanacak. Ayrıca 6 ve üzeri nüfusa sahip aileler, KOSKİ'ye başvurmaları halinde 15 metreküp olan ilk kademeyi 20 metreküpe çıkarabilecek.

Zamlı tarife 1 Ocak 2020'den itibaren geçerli olacak.

İşçi sağlığı AKP'yle kapitalistlerin insafına terk edilmemelidir

Meslek hastalığının mevzuattaki tanımını “Sigortalının çalıştırıldığı işin niteliğine göre, tekrarlanan bir sebeple veya işin yürütüm şartları yüzünden uğradığı geçici veya sürekli hastalık, sakatlık ve ruhi arıza halleridir. Ancak Türkiye’de yaşayan işçiler, mevzuatta yer almasına rağmen meslek hastalığı kavramının gerçek hayatta karşılığı olmadığını bilirler. Meslek hastalıkları verileri depolanmadığı gibi kabul ettirilmesi, önlem alınması için işçilerin dişle diş bir mücadele vermeleri gerekiyor. Tıpkı Silikozisin kot taşlama işinde meslek hastalığı olarak kabul ettirilmesi için verilen mücadele örneğinde olduğu gibi.

Türkiye’de sadece 3 tane meslek hastalıkları hastanesinin bulunması da sorunun vahametini ortaya koyuyor. Meslek hastalıklarına gereken önem verilmediği için Sosyal Sigortalar Kurumu (SGK) tarafından meslek hastalıklarından kaynaklı ölümlerin verileri de gerçeği yansıtmaktan çok uzaktır. Örneğin SGK’nın verilerine göre 2013-2018 yılları arasında meslek hastalıklarından kaynaklı ölüm vakası yok ama aynı dönemde 1319 kişinin yakınlarına ölüm geliri bağlanmıştır. Bu örnek bile meslek hastalıklarından kaynaklı ölümlerin üstünün örtüldüğünü göstermeye yeter.

Meslek hastalıklarının veri depolaması, önleyici tedbirleri ve tedavisi için yasal yetersizlikler ortadayken, işyerlerinde ise bu sorun adeta yok hükmündedir. Zira ölümlü iş kazalarının bile üzeri örtülmek istenirken, meslek hastalıklarına tanı kolaylaştırılması, gerekli önlemlerin alınmasını

Sorun işçi sağlığı önlemlerini “gereksiz masraf” gören kapitalistlere ya da onların saray rejiminin insafına bırakılmayacak kadar önemlidir. Dolayısıyla hem işçi sağlığıyla ilgili önlemlerin alınabilmesi hem insanca çalışma şartlarının kazanılabilmesi için tek seçenek örgütlü mücadeledir.

beklemek mümkün görünmüyor. Çünkü işyeri hekimlerinin maaşlarının patronlarca ödenmesi hekimleri mesleki etiğe bağlı kalmak ya da işsizlik ikilemiyle baş başa bırakıyor. İş, Ortak Sağlık Güvenlik Birimleri’ne (OSGB) kaldığında ise sorunların üstü tamamen örtülüyor.

İşçi sağlığı önlemlerinin göstermelik olduğu, işe girişlerde sağlık raporlarının işçiyi görmeden işyeri hekimince verildiği yerde, etkileri uzun vadede görülen, takip/kontrol gerektiren meslek hastalıklarının önlenmesi için tedbirler alınması beklenemez. Oysa ortamın ısısından, gü-

rültüsüne, fiziksel koşullarından kimyasal madde kullanımına bağlı olarak oluşabilecek olan meslek hastalıkları fiziksel ya da ruhsal hastalıklara yol açabiliyor. Buna rağmen ne patronların ne devletin işçi sağlığıyla ilgili önlemler almak gibi derdi var.

Kapitalist ücretli kölelik düzeninin hüküm sürdüğü koşullarda, meslek hastalığına yakalanan işçinin bunu ispatlaması imkansız hale getirilmiştir. Öylesine örnekler yaşıyoruz ki işçiler, değil meslek hastalıklarıyla ilgili girişimlerde bulunmayı, yaşadıkları sağlık sorunları için bile

izin alıp hastanelere gidemiyorlar. Sağlık sebeplerinden dolayı işten ayrılan işçiler hakkında tutulan dosyalar ise işçilerin çalışma yaşamını riske atıyor. Kendisini ve ailesini geçindirmek için çalışmak zorunda olan işçi, sağlığını tehlikeye sokmayan bir iş bulamadığı gibi işten ayrılış gerekçesi olarak sağlık sebebini gösterdiğinde iş bulması bile zorlaşıyor.

Öyle bir düzen kurulmuş ki, işçiler ancak ölüm sınırına geldiklerinde meslek hastalıklarıyla ilgili girişimlerde bulunabiliyor. Yine gerekli önlemler alınmadan, kendi işi dışında çalıştırılan, Çapa’da kanalizasyon temizlettirilen taşeron işçisinin davası bir diğer önemli örnektir. Dava ancak işçi öldükten sonra sonuçlanmıştır. Nitekim çoğu durumda bu davalar sonuçsuz bırakılıyor. Mevzu bahis işçi olduğunda hakkın hukukun teferruat olduğu bu düzende patronlar mahkemelere sürekli itirazlar ederek açılan davaların sonuçsuz kalmasını sağlıyorlar.

Bu sorun işçi sağlığı önlemlerini “gereksiz masraf” gören kapitalistlere ya da onların saray rejiminin insafına bırakılmayacak kadar önemlidir. Dolayısıyla hem işçi sağlığıyla ilgili önlemlerin alınabilmesi hem insanca çalışma şartlarının kazanılabilmesi için tek seçenek örgütlü mücadeledir.

Bursa’daki iş cinayeti davasında emsal karar

Bursa’da 2017 Aralık ayında, Erkan Uraz adlı işçinin inşaatın 9. katından düşerek yaşamını yitirmesiyle ilgili davada mahkeme, şirket yetkilisi 3 kişinin her birini ertelemesiz olarak cinayette ‘bilinçli taksir’den 3 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırdı.

İş cinayetiyle ilgili davada, şirket yetkilisi sanıklar suçlamaları kabul etmezken, Uraz ailesinin avukatları şirketin diğer inşaatlarında daha önce gerçekleşen iki iş cinayetini dile getirdi. Mahkeme hakimi Aynur Mutlu önceki iki iş

cinayetini de dikkate alarak karar verdi. Mahkeme, “taksirle bir kişinin ölümüne neden olmak” suçundan yargılanan sanıklar, “suç konusunun önem ve değer ile sanıkların taksire dayanan kusurlarının ağırlığını” dikkate alarak, 3 yıl 4’er ay hapis cezasına çarptırdı. Ertelemesiz verilen ceza kararını Bursa Bölge Adliye Mahkemesi’nin onaması halinde şirket yetkilisi 3 kişi hapse girecek.

Uraz ailesinin avukatları yaptığı açıklamada, daha önce verilen cezalar ertelenirken bu davada ertelemeye verili-

memesinin emsal niteliğinde olduğunu belirtti.

Erkan Uraz 2017 yılı Aralık ayında Bursa Nilüfer 23 Nisan Mahallesi’nde 17 katlı inşaatın 9. katında balkon demirlerini bağlama işi yaparken yere düşerek yaşamını yitirmişti.

İş cinayetiyle ilgili, inşaat şirketinin yetkilileri hakkında Bursa 9. Asliye Ceza Mahkemesi’nde “taksirle ölüme sebebiyet vermek” suçundan 2 ila 15 yıl arasında hapis cezası istemiyle dava

“Sendikacılar zenginleşmiş, sınıfını terk etmiş durumdalar!”

50. gününde direnişine son veren Eaton işçileriyle sendika bürokrasisi ve gelişmeler üzerine konuştuk...

- Direnişinizi sendika genel merkezi önüne taşıma zorunda kaldınız. Size bu durumu dayatan neydi?

- Fabrikamızda daralma gerekçesi ile işçi çıkarılacağı ve bu çıkışların TİS'in 12. maddesine göre yapılacağı söylendi. Sonrasında gördük ki çıkışlar tamamen işveren ve sendika arasında işbirliği ile her iki tarafın da işine gelmeyen kişilerden oluşturulmuş.

Bizlere, 18. madden iş akdimizin fesih edildiği, fabrikada bana uygun bir pozisyonun olmadığı söylendi.

Şubeye itiraz ettiğimizde şube başkanını Ahmet Baranlı “Ben şube başkanımı istediğim anlaşılmayı yaparım size mi soracağım” diye ukala bir tavırla kapıları kapattı. Bizler de genel merkeze giderek durumu genel başkana anlattık. O da “Tazminatınızı aldınız direnişe ne gerek var” diyerek sınıfa ve emeğe saygısızca tavır takınmıştır.

Bu söylemler bizleri kamçıladi ve bizler de direnişi genel merkez önüne taşımak ve bir açıklama yapmak zorunda hissettik kendimizi.

- Sendikalar işçi sınıfının öz örgütüdür. Geçmişte işçilerin örgütlenme ihtiyacından doğan sendikaların birçoğu şu anda işçi sınıfına yabancılaşmıştır.

Nedeni sizce nedir?

- Sendikacılar bu makamları işçi sınıfına hizmet ve kazanımlar için değil de bir zenginleşme aracı olarak görüyorlar. Ben Petrol-İş üyesiydim ve Petrol-İş'te görev yapan ve yapmış sendikacıların yaşam tarzına bir bakalım, hepsi inanılmaz zenginleşmiş ve sınıfını terk etmiş durumdalar. Hal böyle olunca her şey koltuk meselesine dönüşüyor.

- Sendikalara çöreklenmiş bu sendika ağalarını göndermenin yolu nedir sizce?

- İşçiler bir kere bilinçlenmeli ve sınıf tavrını benimsemelidir. Memleketçilik ve siyasi parti üzerine inşa edilen bir sendika seçim süreçleri olduğu sürece bu ağababalar emekçiyi sömürmeye devam eder. Maalesef bunu da hazmeden bir işçi profili var ülkemizde. Bugün işçilikten gelen bir sendika yöneticisi, daha önce aldığı maaşın 10 katı maaş alıyor. Bu böyle olduğu sürece sendikalar emekçi sınıfına hizmet etmez.

- Fabrika önü direnişini sonuçlandırınız. Bu süreçten sonra nasıl bir yol izlemeyi düşünüyorsunuz?

- Kendi imkânlarımız ile 50 gün direndik. Direnişimiz boyunca işverenden görmediğimiz muameleyi direnişimizin başından 50. gününe kadar sendikamızdan gördük. Direnişi engellemek için sendika şube yöneticileri, işten atılan 300 kişi-

yi arayarak tehdit etti ve fabrika önüne gelmeyin diye arkadaşların gözünü korkuttular.

İçeride çalışan dostlarımız yanımıza geldiğinde “Sizi de işten attırırız” dediler ve bir daha direnişe destek olmasınlar diye baskı altına aldılar.

Bizim de elimizdeki imkanlar belli. Bir arkadaşımız kalp hastası ve ilerleyen günlerde havalara soğuyacak, sağlık problemleri olacak. Bu yüzden fabrika önündeki direnişimizi 50. gününde noktaladık. Bundan sonra direnişi başka bir boyut olan sendika genel merkezine taşıyoruz. Önceki hafta Trakya şube ziyareti vardı. Bizler de Trakya şube önünde Petrol-İş Genel Başkanı Süleyman Akyüz'ün bu yapılanlara sessiz kalmaması için sendika önünde açıklama yaptık. Bir mafya babası gibi bize parmak sallayarak içeriye girdi. İşçiler kendilerine sallanan parmakları her zaman kırmıştır. Son genel başkanımız da bir arkadaşımıza parmak sallamıştı ve bu parmak son seçimde koltuktan indirilerek kırılmıştı. Şu saatten sonra genel başkan Süleyman Akyüz nerede biz orada olacağız.

Bu direnişte bizimle beraber olan tüm emekçi sınıfına ve Petrokimya İşçileri Bülteni'ne sonsuz teşekkür ederiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> KIZIL BAYRAK / TRAKYA

Eaton işçileri fabrika önü direnişlerini sonlandırdı

Eaton'da geçtiğimiz aylarda ekonomik kriz gerekçesi ile yaklaşık 300 işçi işten çıkarılmıştı. Bu süreçten sonra öncü, mücadeleci işçiler haksızlığa boyun eğmediğini ilan ederek fabrika önünde direnişe başlamıştı.

İşten atılmaları karşı başlattıkları direniş süreci boyunca kendilerine sahip çıkmayan Petrol-İş Sendikası şube yöneticilerinin de işten atılacaklar için yapılan listede parmağı olduğunu ifade eden işçiler, Petrol-İş genel merkezinin bu süreçte kendilerini yalnız bırakmasına karşı direnişlerini genel merkez önüne taşımıştı.

Eaton işçileri, direnişlerinin 50. gününde fabrika önü bekleyişlerini sonlandırdılar.

Direnişçiler fabrika önü direnişlerini sonlandırdıktan sonra, sendika yöneticileri nerede olurlarsa orada olacaklarını ve haksızlıkları duyuracaklarını ifade ettiler.

O nedenle Petrol-İş genel merkez yöneticilerinin de katılım sağladığı ve Petrol-İş Sendikası Lüleburgaz Şubesi'nde yapılan temsilciler kurulu toplantısı öncesi, direnişçi işçiler sabahın şubenin önüne giderek yöneticileri protesto ettiler.

Simo Tekstil işçileri fabrika önünde direnişe başladı!

Simo Tekstil işçileri 24 Kasım'da fabrikanın kapanmasıyla işsiz kalmış, kıdem ve ihbar tazminatları ile fazla mesai ve yıllık izin haklarını alamamışlardı. Bunun yanında maaşlarının da üçte ikisi yatırılmıştı.

İşçiler avukatlar ile yaptıkları toplantılar sonucunda seslerini duyurabilmek ve haklarını almak için “Simo Tekstil'in sahibi Düzgün Turhan ile görüşme” ve “Sun Tekstil ile görüşme” kararı aldılar.

İşçiler, 18 Kasım itibarıyla fabrika önünde 12.00- 18.00 saatleri arasında dönüşümlü olarak direnişe başladılar.

Sun Tekstil ile yapılan görüşmeden çıkan sonucu işçiler avukatları ile değerlendirecekler.

Aksaray İşçi Birliği genişletilmiş işçi toplantısı

Kentimizde kitlesel işçi kıyımına yönelik girişimler artarak sürerken, zamlar, kıdem tazminatı yükünden patronları kurtarma çabaları sürmektedir. Saldırıları püskürtmenin yolu kentimizde ve ülkemizde birliğin ipine sarılmanın yoludur. İşçi sınıfının patronların karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmasının yoludur.

Ekim ayı içinde kuruluşunu ilan eden Aksaray İşçi Birliği, Kasım ayı genişletilmiş işçi toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıya Mercedes, Mercedes için üretim yapan Cavan Politek, Sütaş, Brisa, Doğuş Çay, Doğuş Şeker, Eroğlu Giyim, Kaya Giyim, Colins işçileri ve sağlık işçileri katıldı.

Yaklaşık üç saat süren toplantı gündeminde kriz ve etkileri, 2019 asgari ücret süreci, sendikali fabrikalarda sendika ağalarının tutumu, savaş süreci ve "Aksaray İşçi Birliği'nin etkisini büyütmek için ne yapılmalı" başlıkları ele alındı.

Toplantı sonunda Aksaray İşçi Birliği yazılı açıklama yaptı. Açıklama şöyle:

Önümüzdeki süreçte krizin faturasını işçi sınıfına yüklemeye dönük saldırılar artarak sürecektir. Nitekim Aksaray'da Doğuş Çay ve Şeker'de, Mercedes'te, Brisa'da işten çıkarma hazırlıklarını patronlar sürdürmektedir. İşçileri istedikleri koşullarda kapı önüne koymak istiyorlar.

Kentimizde kitlesel işçi kıyımına yönelik girişimler artarak sürerken, zamlar, kıdem tazminatı yükünden patronları kurtarma çabaları sürmektedir. Saldırıları püskürtmenin yolu kentimizde ve ül-

kemizde birliğin ipine sarılmanın yoludur. İşçi sınıfının patronların karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmasının yoludur.

Milyonlarca asgari ücretli işçiyi ilgilendiren asgari ücret konusundaki gelişmeler ele alınmıştır. "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret" talebinin yükseltilmesi için Aksaray İşçi Birliği yoğun bir çalışma yürütecektir.

Aksaray İşçi Birliği işçileri krizin faturasını ödememeye, "Krizin faturasını patronlar ödesin" şiarını yükseltmeye çağıracaktır. Sefalet zamlarına, kriz var bahanesiyle işçilerin hak kayıplarına karşı mücadeleyi büyütecektir.

Geçmişte Mercedes, Cavan Politek, Colins'te sendikal bürokrasinin açık ihaneti ile sonuçlanan toplu sözleşme düzeyini yıkmak için Aksaray İşçi Birliği sürece yükleneyecek, fabrikalarda taban iradesine dayalı örgütlenmelere hız verecektir. İşçilerin bilinç ve örgütlenmesi düzeyini artırmak için azami çaba sarf edecektir.

Tüm ülkede olduğu gibi Aksaray'da da sendikasızlık genel bir durumdur. İşçilerin çok küçük bölümü sendika hakkına sahiptir. Mercedes, Cavan Politek,

Colins'te ihanetçi sendikalar kesintisiz patronlar için mesai yapmakta, işçilerin sesini kesmek için her tür kirli silahı kullanmaktadır. Türk Metal Aksaray Şube Yönetimi ihanetin bayraktarlığını yapmaktadır. Sendikali iş yerlerinde ise patron sendikacılığı hüküm sürmektedir. Aksaray İşçi Birliği sendikal ihanete karşı işçileri aydınlatmak ve ihaneti parçalamak için işçilerin adım atmasını sağlamak için çaba gösterecektir.

Aksaray İşçi Birliği emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kirli ve kanlı hesaplarına karşı, işçilerin birliği, halkların kardeşliği inancını işçiler içinde büyütmek için çaba gösterecektir.

Aksaray İşçi Birliği ancak ve ancak sınıfın karşı karşıya bulunduğu sorunlara ortak çözümler bulma ve bu çerçevede mücadeleyi büyütme önüne koyduğu, sınıfın nefes aldığı her yerde emeğin korunması için mesai yaptığı koşullarda etkisini büyütebilir. Sınıfın birleşik mücadelesine olan inancıyla Aksaray İşçi Birliği geleceği kazanmak için adımlarını sürdürecektir.

İzmir İşçi Kurultayı için Aliağa'da ikinci toplantı yapıldı

İzmir İşçi Kurultayı için hazırlıklar devam ederken, Aliağa'da ikinci toplantı gerçekleştirildi.

Kurultay çalışmasının gerekçelenilerek başladığı toplantıda ülkedeki ekonomik kriz, baskı, işsizlik, hayat pahalılığı, kıdem tazminatının gaspı gibi sermayenin saldırıları sıralandı. Toplumsal atmosfer, sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu durum, bilinç ve örgütlülük düzeyi sorunu tartışıldı. Sosyal yaşamda ve mücadele eden işçi kitleleriyle dayanışmanın örülmesinin önemi toplantıya katılanlar tarafından sık sık vurgulandı. Kurultay çalışması ile dayanışmanın büyütülmesinin temel olduğu söylendi.

Bir işçi Anayasa'nın sınıfsal özü ile sermayenin baskılarının yoğunlaştığından bahsetti ve örgütsüzlüğün mevcut durumu şekillendirdiğini belirtti. Bir diğer işçi ise havzada grev yasaklarının mahiyetini belirtti, Tüpraş örneğinde olduğu gibi sınıf dayanışmasının eksikliğine vurgu yaptı. Bir başka işçi ise direnen Somalı maden işçilerinin kazanımının emekçi kitlelere daha iyi duyurulmasının, moral motivasyon açısından önemli olduğunu belirtirken sendikaların mücadeleden uzak durumunu da teşhir etti.

Genel gündemlerle birlikte, Aliağa'nın yerel sorunlarının konuşulduğu toplantıda "Krizin sonuçları ve mücadele" başlığıyla bir panel yapılması ve duyurusu karar altına alındı.

Devrimci sınıf faaliyetleri

İşçilerin Birliği Derneği (İBD) kıdem tazminatının gaspı ve sınıfa yönelik saldırılara karşı yürüttüğü faaliyetleri ne devam ediyor.

16 Kasım Cumartesi günü İBD Cennet Mahallesi metrobüs çıkışında stand açtı. Stand çalışması sırasında "İnsanca bir yaşam ve çalışma koşulları için mücadeleye!" başlıklı bildirilerin dağıtımı gerçekleştirildi. Ayrıca kıdem tazminatının fona devri, zorunlu bireysel emeklilik sistemi, asgari ücretin gündemleştirildiği anket çalışması yapıldı.

15 Kasım Cuma günü ise Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olan Ejot Tezmacı işçilerine dağıtıldı.

Ağustos'ta da işsizlik tırmandı: Bir yılda 980 bin kişi daha işsiz

Türkiye kapitalizminin krizinin en temel sonuçlarından biri olan işsizlikteki tırmanış devam ediyor. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından bugün açıklanan Ağustos dönemi işgücü istatistiklerine göre, işsizlerin sayısı bir yılda 980 bin kişi artışla 4 milyon 650 bin kişiye çıktı. İşsizlik oranı da 2,9 puan artarak yüzde 14,0 oldu.

TÜİK'in Ağustos dönemi işgücü istatistiklerinden öne çıkan bölümler şu şekilde:

- Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaşta kişilerde işsiz sayısı 2019 yılı Ağustos döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 980 bin kişi artarak 4 milyon 650 bin kişi oldu. İşsizlik oranı 2,9 puanlık artış ile yüzde 14,0 seviyesinde gerçekleşti.

- Aynı dönemde, tarım dışı işsizlik oranı 3,5 puanlık artış ile yüzde 16,7 olarak tahmin edildi.

- Genç nüfusta (15-24 yaş) işsizlik oranı 6,6 puanlık artış ile yüzde 27,4 olurken, ne eğitim ne istihdamda yer alanların genç nüfusa oranı 1,5 puan artarak yüzde 30,1'e yükseldi.

İSTİHDAM 789 BİN KİŞİ AZALDI

- İstihdam edilenlerin sayısı 2019 yılı Ağustos döneminde, bir önceki yılın aynı dönemine göre 789 bin kişi azalarak 28 milyon 529 bin kişi, istihdam oranı ise 2

puanlık azalış ile yüzde 46,3 oldu.

- Tarım sektöründe çalışan sayısı 94 bin, tarım dışı sektörlerde çalışan sayısı 695 bin kişi azaldı.

- İstihdam edilenlerin yüzde 19,6'sı tarım, yüzde 19,5'i sanayi, yüzde 5,5'i inşaat, yüzde 55,4'ü ise hizmet sektöründe yer aldı. Önceki yılın aynı dönemi ile karşılaştırıldığında tarım sektörünün istihdam edilenler içindeki payı 0,2 puan, hizmet sektörünün payı 1,4 puan artarken inşaat sektörünün payı 1,6 puan azaldı. Sanayi sektörünün payında ise değişim olmadı.

KAYIT DIŞI ÇALIŞMA ARTTI

- İşgücü 2019 yılı Ağustos döneminde bir önceki yılın aynı dönemine göre 191 bin kişi artarak 33 milyon 180 bin kişi, işgücüne katılma oranı ise 0,4 puanlık azalış ile yüzde 53,9 olarak gerçekleşti. Aynı dönemler için yapılan kıyaslamalara göre; erkeklerde işgücüne katılma oranı 0,9 puanlık azalış ile yüzde 73,2, kadınlarda ise 0,1 puanlık artış ile yüzde 35,0 olarak gerçekleşti.

- Ağustos 2019 döneminde herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna bağlı olmadan çalışanların oranı, bir önceki yılın aynı dönemine göre 2,1 puan artarak yüzde 36,1 olarak gerçekleşti. Tarım dışı sektörde kayıt dışı çalışanların oranı ise

bir önceki yılın aynı dönemine göre 1,3 puan artarak yüzde 23,4 oldu.

- Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı'nın derlediği verilere göre, 2019 yılı III. döneminde toplam kamu istihdamı 2018 yılının aynı dönemine göre yüzde 7,4 oranında artarak 4 milyon 612 bin kişi oldu.

ÖNCEKİ DÖNEME KIYASLA SANAYİ, İNŞAAT VE TARIMDA İSTİHDAM DÜŞTÜ

- Mevsim etkisinden arındırılmış istihdam bir önceki döneme göre 66 bin kişi artarak 28 milyon 68 bin kişi olarak tahmin edildi. İstihdam oranı 0,1 puan artarak %45,6 oldu.

- Mevsim etkisinden arındırılmış işsiz sayısı bir önceki döneme göre 18 bin kişi azalarak 4 milyon 642 bin kişi olarak gerçekleşti. İşsizlik oranı 0,1 puan azalarak %14,2 oldu.

- Mevsim etkisinden arındırılmış işgücüne katılma oranı değişim göstermerek %53,1 olarak gerçekleşti. Ekonomik faaliyete göre istihdam edilenlerin sayısı, hizmet sektöründe 141 bin kişi artarken, sanayi sektöründe 49 bin, inşaat sektöründe 24 bin, tarım sektöründe 3 bin kişi azaldı.

“Gerçek işsiz sayısı 7 milyon 305 bin”

TÜİK'in dar tanımlı işsizlik rakamlarının ardından DİSK-AR tarafından yayınlanan raporda krizin birinci yılında işsizliğin artmaya devam ettiğinin altı çizildi.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi (DİSK-AR) Kasım ayı İstihdam ve İşsizlik Raporu'nu yayınladı. TÜİK'in Ağustos dönemi işgücü istatistiklerine ve SGK'nın Ağustos ayı verilerinin değerlendirildiği raporda, geniş tanımlı işsiz sayısının 7 milyon 305 bin kişiye, işsizlik oranının da yüzde 20,6'ya çıktığı belirtildi.

Raporun özet bölümünde, tarım, inşaat ve turizm mevsimi olan Haziran-Temmuz-Ağustos aylarında da işsizliğin arttığı, en yoğun artışın genç ve kadın işsizliğinde gerçekleştiği ifade edildi. Mevsim etkisinden arındırılmış genç işsizliğinde yüzde 27,4 ile, tarım dışı genç kadın işsizliğinde yüzde 42,6 ile rekorlar kırıldığına dikkat çekildi.

İstihdamdaki düşüşün sürdüğünün üzerinde durulan raporda, “*Sadece işsizlik artmıyor istihdamda da büyük bir daralma yaşanıyor*” denilerek mevsim etkisinden arındırılmış istihdamın Ağustos 2018'e kıyasla 762 bin kişi azaldığı belirtildi.

Her 3 kişiden birinin kayıt dışı çalıştığına işaret edilirken, sigortalı işçi sayısının da bir yılda 413 bin kişi azaldığı ifade edildi.

Kocaeli'de işçilere mücadele çağrısı

Kocaeli'de yürütülen faaliyetlerle işçilere seslenmeyi sürdüren sınıf devrimcileri, mücadeleyi büyütme, haklara sahip çıkma ve TİS süreçlerinde örgütlü davranma çağrısı yaptı.

Metal İşçileri Birliği'nin MESS Grup TİS süreci için çıkardığı broşür İzmit ve Derince'de servis noktalarında birçok fabrikadan metal işçilerine ulaştırıldı. TİS sürecindeki gelişmelerle ilgili soru soran metal işçileri ile sohbet edildi.

Petrokimya İşçileri Birliği Bülteni, boya ve lastik işçilerinin yoğun yaşadığı bölgedeki servis duraklarında dağıtıldı.

“Krizin faturasına, kıdem tazminatının gaspına karşı mücadeleye!” şiarlı BDSP afişleri İzmit merkezde yapıldı.

Opsan patronu iş cinayetinden değil iş cinayeti haberinden rahatsız!

Türkiye’de işçi sınıfının yaşadığı ekonomik ve sosyal sorunların yanı sıra, son yıllarda sıklıkla yaşanan iş cinayetleri önemli bir gündem durumunda. Öyle ki aylık ortalama 150-200 işçi, sermayedarların aşırı kâr hırsı yüzünden, en ufak işçi güvenliği önlemleri alınmadığı için cinayete kurban gidiyor. Yaşanan bu ölümleri kaza, kader gibi göstermek ise iş cinayetlerinin üzerini örtmenin, normalleştirmenin, gerçek nedenlerinin karartılması bir vesilesi olarak kullanılıyor.

Bunun son örneği ise Gebze’de kurulu bulunan Opsan patronunun, yıllar önce yaşanan bir iş cinayetinin ardından yapılan haberlere erişim engeli getirme çabası oldu.

27 Kasım 2016 yılında Opsan’da bir taşeron işçisi pres makinasına sıkışarak can vermişti. MİB’in facebook sayfası, “Opsan’da iş cinayeti” başlığıyla bunu şu şekilde haberleştirmişti:

“Gebze Güzeller Organize Sanayi’de kurulu bulunan Opsan fabrikasında iş cinayeti yaşandı. Opsan’da pres bölümünde gerçekleşen iş cinayetinde preslere bakım yapan işçi yaşamını yitirdi. Opsan bünyesinde çalışmayan ancak preslere bakım için gelen taşeron işçisi pres makinasının arasında kalarak yaşamını yitirdi. 16.00/24.00 vardiyasında gerçekleşen iş cinayeti nedeniyle fabrikada üretime ara verildiği söyleniyor.”

Üzerinden 3 yıl geçen bu cinayetin ardından, Opsan Fabrikası avukatı aracılığıyla, Eylül ayında söz konusu haberin kaldırılması talebini tarafımıza iletilmiştir. Talepte yaşanan olay şu şekilde anlatılmaktadır:

“(…)Gebze’deki fabrikasında preslere bakım için gelen taşeron işçiyi farket-

meyen başka bir işçinin başlat düğmesine basması neticesinde, işçinin pres makinesinin arasında kalarak yaşamını yitirmesi olmuştur. Müvekkil şirket ve çalışanları bu durumdan son derece etkilenerek olaydan sonra büyük bir üzüntü yaşamış, üretime bir süre ara verilmiştir.(...)"

Anlaşılabileceği üzere iletilen talep, haberin doğruluğu-yanlışlığı üzerinden değil, ‘cinayet’ tanımlamasından kaynaklanmakta, şirketin prestijini olumsuz etkilediği belirtilmektedir. İnternet taramalarında bu haberin ‘cinayet’ olarak çıkmasının, şirketin güvenilirliğini zedelediği belirtilmektedir.

Eylül ayında gelen, özü kabahatinden büyük bu talebe, bir açıklama ileterek cevap vermiştik. 13 Kasım 2019 günü ise şirket avukatının, “Erişimin engellenmesi kararı” başlığıyla gönderdiği Erişim Sağlayıcıları Birliği (ESB) dilekçesi ile konu tekrar gündemimize gelmiş oldu. Ancak konunun üzerine tekrar bir şey söylemektense, 28 Eylül 2019 günü, şirket avukatına ilettiğimiz açıklamayı

aşağıda yayınlamayı yeterli görüyoruz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ’NİN (MİB) 28 EYLÜL 2019 TARİHLİ AÇIKLAMASI İlgiliye!

Türkiye’de işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün ağırlaşmaktadır. Ekonomik, sosyal, siyasal bir dizi boyutu olan bu sorunlar yumağının en önemli yanını, son yıllarda büyük oranda artan iş cinayetleri oluşturmaktadır. Kamuoyu nezdinde de sıklıkla tartışılan bu sorun, konuya nereden bakıldığına göre kaza ya da cinayet olarak ifadelendirilmektedir.

Emek ve meslek örgütleri, dernekler, emekten yana kişi ve kurumlar haklı olarak yaşanan bu ağır sorunu cinayet olarak ifadelendirmektedir. Zira Türkiye’de her ay ortalama olarak 150 işçi, bir dizi istatistik veri üzerinden sabit olduğu üzere, yaşamını yitirmektedir. Üstelik çok basit önlemlerin alınmasıyla engellenebilecekken!

Bu ölümleri, tekil bir takım “kaza”lar

olarak ya da yaşanan ölümlerde işçinin sorumlu olduğu fikri sermaye sınıfının bilinçli, hedefli bir tutumdur. İş cinayetlerinin günden güne artmasının da temel sebebidir. Oysa ki bu ölümler bizzat çalışma koşullarının ağırlığından, baskı/mobbing uygulamalarından, güncel ekonomik koşullardan vb.lerin yanı sıra ve her şeyden de önemlisi en basit işçi güvenliği önlemlerinin alınmamasından kaynaklanmaktadır. Tüm veriler, manipülasyon çabalarına rağmen ortadadır. Birliği’imiz de bu düşüncededir. Yaşanan işçi ölümleri, doğal olarak gerçekleşen değil, bizzat kapitalizmin sonuçları olarak yaşanmaktadır. Cinayet tanımlaması da tam olarak bu somut gerçekliğe karşılık gelmektedir.

Somut örnek üzerinden ise, sadece bir haber üzerinden aradan geçen 3 yılın ardından böyle bir talepte bulunmanız, talebinizi gerekçelendirirken ifade ettiğiniz yönler, yukarıda tariflemeye çalıştığımız yönleri nitelemektedir. Gerekçeleriniz yeni ölümler yaşanmasını engellemek değil, şirketin prestiji odaklıdır. Birliği’imiz, şirketlerin prestijine verdikleri önemin bir parçasını işçi güvenliği önlemlerine, çalışma koşullarının düzeltilmesine verilmesi halinde, bir çok “kazanın” önlenebileceğini düşünmektedir. Yaşanan olayda bu önceliğe göre düşünülseydi, bugün bunları tartışmıyor olacaktık.

Birliğimiz “cinayet” tanımlamasını politik bir tanımlama olarak ifade etmekte, iş cinayetlerini, sınıf mücadelesinin önemli bir alanı olarak görmekte, buna uygun bir çaba harcamaktadır.

Metal İşçileri Birliği
28 Eylül 2019

Gebze’de metal TİS süreci toplantısı

MESS ile metal sendikalarının görüşmelerin devam ettiği bu süreçte Gebze Metal İşçileri Birliği “MESS dayatmalarına, sendikal ağılık düzenine, grev yasaklarına geçit verme!” başlıklı bir toplantı düzenledi.

İşçilerin Birliği Derneği’nde yapılan toplantıya MESS grup TİS sürecinde olan işçilerin yanı sıra diğer iş kollarından işçiler de katıldı. MİB adına yapılan

açılış konuşmasında konunun önemi, geçmişi ve neler yapılması gerektiği üzerinden çeşitli başlıklar ele alındı. Taslak hazırlanma sürecinden, toplu sözleşme masasında yaşanan çarpıklıklara vurgu yapılarak yeni bir satış sözleşmesine izin vermemek için metal işçilerinin iradesini ellerine alması gerektiği çeşitli örneklerle açıklandı.

Ardından yapılan tartışmalar da her

işçi söz alarak TİS sürecinin ücret sorununa daraltmadan ele almak gerektiği, sendika, sermaye ve hükümet üçlüsüne karşı nasıl bir yol yürümek gerektiği üzerine konuşmalar gerçekleştirildi. Öncü, bilinçli işçilerin bulundukları fabrikada atacakları adımlar sıralandı.

Toplantı işçilerin birleşik mücadelesinin önündeki engelleri aşmak için mücadele iradesiyle bitirildi.

TKİP VI. Kongresi tutanakları...

Sendikalar ve sendikal bürokrasi

(Ekim, Sayı: 320, Kasım 2019)

Nm: Sendikalar ve sendikal bürokrasi üzerine hazırladığımız komisyon metni birbirini bütünleyen üç temel başlıktan oluşuyor. Metin tüm delegelere verildiği için, sunumda belli başlı noktalara değineceğim.

'60'LARDAN '90'LARA SENDİKAL HAREKET

Bugün sendikal hareketin geneline icazetçi uzlaşmacı bir anlayış hâkim. Dahası bu çok köklü bir kültür haline gelmiş durumda. Türkiye'de sendikal hareketin yasal olarak mücadele sahnesine çıkması, devletin sendikal mücadeleyi kontrol altına almak için attığı bir dizi adımla birlikte gerçekleşmiştir. Uzun yıllar boyunca devletin icazeti altında gelişen bir sendikal hareket gerçekliğimiz var. Yer yer mevcut sendikal hareketin sınırlarını zorlayan girişimler olsa da, bunlar kurulu sendikal düzen tarafından ezilmiş ve sindirilmiştir.

'60'lı yılların ikinci yarısında tabanda biriken mücadele dinamiklerinin bir sonucu olarak DİSK kurulmuş, bu çıkış mevcut sendikal düzende önemli bir kırılma yaratmış, bunun sınıf mücadelesine olumlu etkileri '70'li yılların ikinci yarısını kapsayan devrimci yükseliş dönemi boyunca görülmüştür. 1980 askeri faşist darbesi ve sonrasında hayata geçirilen uygulamalarla ise, sendikal hareketin mücadelecilik birikimi ezilmiş ve yok edilmeye çalışılmıştır. Bu süreç '90'lara kadar sürmüştür. Reformist sendikal anlayışla saldırılar göğüslenememiş, Avrupa sendikal hareketinin uzlaşmacı işbirlikçi çizgisi Türkiye sendikal hareketine taşınmıştır. Türkiye sendikal hareketinin ilerici birikimi, deneyimi, mücadele anlayışı-kültürü böylece tümünden silikleştirilmiştir.

Sendikal hareketin devlet tarafından ezilmesi, solda yaşanan kırılma ve bunların açığa çıkardığı arayışlar, sendikal hareketi de derinden etkilemiştir. Bunların yanı sıra başka bir dizi etkenle şekillenen sendikal anlayış ve yapılarla karşı karşıyayız.

Sendikal hareketin bugünkü tablosuna baktığımızda, aşılmayı bekleyen önemli sorun alanları olduğunu görüyoruz. Sendikaların önemli bir kısmı bürokratik kastlaşmış yapılarıyla işçi sınıfını kontrol altında tutmanın araçları olarak iş görüyor. Devlet ve sermaye sendikal alana, sınıfı kontrol altında tutmak, sınıf bilincini köreltmek ve gerici emellerini rahatça hayata geçirmek için doğrudan müdahalelerde bulunuyor. Bu müdahaleler AKP iktidarı döneminde daha da artmış durumda. İşçi ve emekçilere gerici ideolojileri, gerici düşünüş ve yaşam tarzını sistematik olarak taşıyorlar. Bugün işçi sınıfı bilinç çarpıklığının yanı sıra kültürel ve ahlaki olarak da ciddi bir kuşatma altında. Biz sınıfa sınıf bilinci kazandırma hedefiyle hareket ederken meselenin bu yanıyla da mücadele etmek zorundayız. Bu gerici kuşatmayı kıramadığımızda alacağımız sonuçlar sınırlı olacaktır. Gerici ideolojiler, kültür vb.'nin sınıf üzerindeki etkilerine karşı mücadele etmek, sınıf mücadelesinde mesafe almada önemli bir yerde duruyor.

İŞÇİNİN EYLEMİ VE BİLİNCİ GELİŞTİRİLMEDİKÇE...

Meselenin diğer yanı sendikal bürokrasinin konumu ve misyonudur. Bürokratik anlayış yönetim kademeleriyle sınırlı değildir. Bunu bugün mücadelecilik olduğunu iddia eden sendikalarda bile görebiliyoruz. Bu anlayış temsilcileri bir dizi öncü ilerici işçiyi de etkisi altına almıştır. Bu anlayışın ürünü olan işleyiş, bürokratik kastın yukardan aşağı doğru örgütlenmesi sonucunu karşımıza çıkarıyor.

Burada şu sorun açığa çıkıyor. Biz dönem dönem sendikalara işleyiş öneriyoruz, fabrika komitelerine dayalı bir işleyiş esas alınmalı diyoruz. İşçilerin enerjisi, dinamizmi ancak böyle açığa çıkarılabilir diyoruz. Fakat işçilerin eyleminde ve bilincinde ilerleme sağlamadan bu türden bir işleyiş hayata geçirmeye çalışmak sonuçsuz kalmakta, bir kısır döngüye dönüşebilmektedir. Oluşturulan komitelerdeki işçiler açık bir bilince sahip değilse, attığımız adımlar bir yerde tıkanıyor, ko-

miteler bürokrasinin işçileri kontrol organına dönüşebiliyor. BMİS'in TİS komitelerinde olduğu gibi. TİS komiteleri kuruldu. Bürokratlar bunu işçilere ve kamuoyuna biz demokratik işleyişe sahibiz biçiminde sunabildiler. Fakat gerçekte işçilerin geri bilincinden de yararlanarak, bu komiteleri kendi tutum ve tercihlerini hayata geçirmenin zeminine dönüştürdüler. Dolayısıyla, anlayış ve işleyiş ilişkisini doğru kurmak gerekir. Ancak sağlam anlayışa dayalı bir bilinç açıklığı sağladığımızda bir işleyişin gerçek zeminini bulabileceğini akıldan çıkarmamalı ve sürekli işlemeliyiz.

Diğer bir mesele şu. Sendikal hareketin verili geriliği, gericiliğin saldırısıyla da birleştiğinde, sınıfın kısa vadede çıkış yapmasının olanaklarını sınırlıyor. Bunu gözetmeli ve buna uygun adımlar atmamız gerekir. Temsil ettiğimiz değerleri, sınıf mücadelesini ileri taşıyacak mücadele anlayışını doğru pratikle bütünleştirerek, bunu geniş işçi kesimlerine, özellikle de öne çıkan işçilere taşıyabilmeliyiz. Öne çıkma potansiyeli olan işçileri bu zemine kazandığımızda, daha güçlü bir çıkışın adımlarını atabiliriz. Meselenin bu yanına yüklenmeliyiz.

Sınıf dönemsel çıkışlar yaşayabiliyor. Öne çıkan işçileri kuşatamadığımız durumda ya da önden temaslarımızın olmaması halinde, anlık patlamalar olarak yaşanıp kısa vadede sönümleniyorlar. Sınıf mücadelesinde kalıcı izler bırakamıyorlar. Kalıcı izler bırakması, deneyimlerin daha geniş işçi bölüklerine taşınması, ancak öncü işçilerin kazanılmasıyla mümkün. Sınıf çalışmamızın önemli sorun alanlarından birinin öne çıkan işçileri kazanamamak olduğunu hep vurguluyoruz. Bu sorun üzerinde önemle durmamız gerekiyor.

SENDİKAL HAREKETİN "UZMAN" KADROSUNUN İKİLİ ROLÜ

Sendikalarda "iş barışı" ya da "uzlaşmacılık" olarak ifade edilen anlayışlar sağlam köklere sahip. Bunda Türkiye sendikal hareketinin yapısal sorunları ve Avrupa'dan taşınan bozucu anlayış-

lar önemli bir yerde duruyor. Sendika bürokratlarının yanı sıra bu kastın bir parçası olarak sendikalarda çalışan uzman, aydın vb.'leri bu anlayışların yaygınlaşmasında önemli bir role sahipler. Sınıf hareketinin yükseldiği dönemlerde kısmen ilerici bir rol üstlenseler ya da bir takım anlamlı araştırmalar yapsalar da, pratikte genellikle sendikal bürokratik kastı meşrulaştıran, mevcut bürokratik anlayışların sınıfa nasıl taşınacağını teorisini yapan bir misyonla davranıyorlar. Bu aydın, uzman vb.'lerini de sendikal bürokrasiye karşı verdiğimiz mücadelede doğru yere oturtmalıyız. Bunların anlamlı katkılarından faydalanmak, sınıf hareketindeki bozucu etkilerinin üzerine ise güçlü biçimde gitmek gerekir. Sınıfın ileri kesimlerini bu konuda bilinçlendirmek ve eğitmek önemli. Zaten bürokratik kast sınıf kitlelerinde ciddi bir bozucu etki yaratıyor. Aydın ve uzmanlar da bu işin bir parçası olarak, icazetçi-uzlaşmacı anlayışların teorisini yaparak kitleler nezdinde meşrulaştırmaya hizmet ediyorlar. Bu da üzerinde durmamız gereken meselelerden biri.

PARTİNİN SENDİKALARA BAKIŞINI TOPLAMA MALETMELİYİZ

Vurgulamak istediğim diğer bir nokta, öncü potansiyeli siyasal olarak kazanmak ve sınıf içinde öncü bir birikim oluşturmaktır. Bunu başardığımızda sınıf mücadelesinde daha güçlü adımlar atabiliriz. Bu vurgu bir önceki sunumun da temel vurgularından biriydi. Ancak burada şöyle bir sorun alanı var. Biz bunu yaparken, öncelikle kendi dünya görüşümüzü, sınıf mücadelesine ve sendikalara bakışımızı güçlü biçimde partinin toplamına ve çerçevesine maletmeyi başarabilmeliyiz. Mevcut birikimimiz çalışma içindeki yoldaşlar tarafından yeterince kavranmadığında hatalar yapılabiliyor, basit sorunlar karşısında mekanik tutumlar alınabiliyor. Partinin sendikalara bakışını ve deneyimlerini toplama maletmek zorundayız. Bunu başardığımızda, partinin çizgisini, birikimini geniş işçi ve emekçilere taşımakta daha hızlı mesafe alabiliriz. Bunu

ye karşı mücadelenin sorunları-1

başarmak demek, devrimci sınıf hareketi yaratma iddiasının bir alanı olarak sendikal alanda devrimci sınıf sendikacılığı çizgisini hâkim kılma çabasını güçlendirmek demektir.

Devrimci sınıf sendikacılığı konusunda bizim önemli bir birikimimiz var. Bunun en somut ifadesi “Greif kriterleri”dir. Bu kriterler bizim sendikal mücadeleye yaklaşımımızın esası ve bütünlüklü ifadesidir. Biz bu bütünlüğü içselleştirip derinleştirebilirsek, sendikal alanda önemli bir mesafe alabilir, bu alana güçlü müdahalelerde bulunabiliriz.

Üzerinde durmamız gereken konulardan biri de sendikal alandaki tıkanıklığa müdahale sorunudur. Bu alandaki darlığımızı aşmak için ideolojik, politik ve pratik mücadeleyi bütünlüklü olarak vermeliyiz. Politik ve pratik mücadele konusunda çok zorlanmıyoruz. Fakat ideolojik mücadele alanında yeterli değiliz. Bu alanda yaşayacağımız gelişimle, partinin toplamında açıklıklar sağlayabiliriz. Bu gelişim aynı zamanda politik ve pratik alanda yapacağımız hataları azaltacaktır. Sınıf mücadelesinin temel ilke ve kriterlerini işçi ve emekçilere taşımamızı kolaylaştıracaktır.

SENDİKAL BÜROKRASIYE KARŞI MÜCADELE...

Nk: Bence partinin sendikalar ve sendikal bürokrasiyle, onun farklı kesim ve katmanlarıyla ilgili daha somut değerlendirmeler yapması bir ihtiyaç. Sendikalarla ilişkiye girerken ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele ederken zaman zaman zaman sektir tutumlara düşebiliyoruz. Konunun önemi buradan gelmektedir. Bu açıdan daha yerli yerine oturan tanımlara ihtiyacımız var diye düşünüyorum. Elbette sendikal bürokrasiye söylecek çok şey var. Karşı karşıya kaldığımız pek çok örnek var. Sınıfı kötürümleştiren, mücadele dinamiklerini boğan bir tablo olduğu açık. Bürokrasiye karşı mücadelenin hatlarını iyi belirlemek zorundayız.

Alanımızda sınıfın karşı karşıya kaldığı saldırılara karşı anlamlı örnekler de var. PETKİM-Star rafinerisinde yer değiştirme saldırısı vardı. İşçiler PETKİM’de üretimi yavaşlatarak direnişe başladılar. Üç gün sürdü ama uzlaşma sağlanamadı. Petrol İş Genel Başkanı geldi, tescillenmiş bir AKP’li. Sakinleştirmeye çalışıyordu, aslında satmaya gelmişti. İşçiler bunu anladılar ve adamın üzerine yürüdüler. Bu adam çok hükümlü bir ama işçilerin

bu tutumu karşısında ne yapacağını bilemedi. İşçide bu potansiyel var, kendisini koruma mücadelesi sağlıyor bunu. Bu dinamizmi söndüren ne oldu? Alt kademe sendikacılar, içerdeki sosyal demokrat işçiler, gerilim olmasın, çözmeye çalışalım derken, o süreç heba oldu.

Bizim bu alanlara müdahale imkânlarımız kısmen de olsa var. Ama nereden nasıl yürüyeceğimizi iyi bilmek zorundayız. Öncülerle birleşebilmenin imkânlarına bakmalı ve bu anlayışı işçiler nezdinde deşifre eden bir çalışma örgütlemeliyiz. Bunu dengesinin nasıl kuracağımızı tartışmalıyız.

An: Sendikal bürokrasisi çok önemli bir sorun. Bu yeni de değil. Türkiye’de 1946 sonrası dönemde sosyalistlerinin kurduğu ve kısa süre sonra kapatılan sendikalar dışta tutulursa, Türkiye’de sendikacılık Amerikan eksenli geliştirildi. 1952 yılında kurulan Türk-İş’in yöneticileri uzun yıllar CIA ile çalıştılar. Sürekli mektuplaşıyorlar, arada karşılıklı ziyaretler var. “İşçi Sınıfı, Sendikalar ve Siyaset” adlı kitapta bu ilişkilerin belgeleri var. O dönemden başlayan böyle bir uğursuz işbirliği var.

Ancak ‘60’lı yıllarda sınıf hareketinin genişimi ve Türk-İş barikatını parçalama-

sıyla son derece önemli bir adım olarak DİSK’in doğuşunu görüyoruz. Devlet ve sermaye güdümlü sarı sendikacılığa karşı mücadele ‘70’li yıllarda yeni boyutlar kazandı.

12 Eylül sonrasında ‘89 bahar eylemlerini başlatanlar Türk-İş üyesi işçilerdi. DİSK henüz yeniden açılmış değildi. Bu işçiler ‘70’li yılların öncü işçi kuşağıydı. ‘90’lı yıllarda dinci gericiliğin bu alana el atmasıyla, sınıfın yapısındaki değişim hız kazandı. Hak-İş geçmişte de vardı ama güçsüz ve marjinaldi.

AKP İKTİDARININ SENDİKAL HAREKET ÜZERİNDE TAM DENETİM POLİTİKASI

Yerel yönetimleri ele geçirdikten sonra sendikalara el atan AKP, ilk etkili hamleyi İstanbul’da Belediye-İş üzerinden yaptı. Hizmet-İş’i kullanarak İETT işçilerinin yıllarca toplu iş sözleşmesi yapmasını engelledi. Sanırım 2000 yılıydı. O dönemde başlayan, günümüzde yeni boyutlar kazanan dinci-faşist iktidarın sendikalara müdahalesi daha da yoğunlaşacaktır. İktidar yıldan yıla müdahaleyi daha ileri boyutlara taşıyor. Bunu farklı kurumlar üzerinde de denediler (Tabipler Odası, Baro, TMMOB) ancak başaramadılar. Çünkü odalarda eğitimli, laiklik konusunda duyarlı bir kesim var.

Kamu alanında kendi sendikalarını kurdular. Baskı, tehdit ve rüşvetle yığınla üye yaptılar. İnsanları çaresizliğe sürükleyip üye olmaya zorladılar. Şimdi sırada işçi sendikaları var. Sendikalara 600 bin yeni işçi üye olmuş ve bunların çoğu Hak-İş’i “tercih” etmiş.

Buradan şuraya geleceğim. Diktatörlüklerin şöyle bir özelliği var. Devletin zor aygıtını ele geçirmekle yetinmiyorlar, sendikaları, meslek odalarını vb. ele geçirmeye ya da kendi güdümlemlerinde yeniden kurmaya çalışıyorlar. AKP artık fabrikalara dönük özel politikalar geliştiriyor.

Bu yeni durum, sendikal bürokrasinin oynayacağı uğursuz rolün önümüzdeki süreçte daha etkin bir boyut kazanacağına işaret ediyor. Halihazırda bürokratik kast uzlaşıyor, satıyor, ihanet ediyor vb. Dinci faşist dikta ise bu kasti sınıfı doğru-

dan kontrol altında tutmanın aracına dönüştürmeye çalışıyor. Bu olgu, bürokratik kasta karşı mücadeleyi bu yeni durumu gözeterek ele almayı zorunlu kılıyor.

Bu mücadele iki boyutta yürütülebilir. Birincisi sendikalarda konumlanan bu kastın sermayenin Truva atlarından oluştuğunu, sermaye sınıfının organik parçası olduklarını anlatarak sınıfsal konumlarını işçiler nezdinde görünür kılmak. İkincisi, bürokratik kastın sınıfa, sınıf hareketine dönük saldırılarda kolaylaştırıcı rolünü, sermaye ile suç ortaklığını ortaya koymak. Örneğin grev yasaklanıyor, tek bir bürokrat buna karşı çıkıp bir şey söylemiyor. Oysa grev hakkı olmayan bir işçi, “savaşa tüfeksiz sürülmüş asker” gibidir. Buna rağmen bürokratik kast kılını kıpırdatmıyor.

Hak-İş zaten iktidarın paravanlarından biridir. Türk-İş yönetimi de iktidarın payandalardan oluşuyor ve bunu da alta doğru yaymaya çalışıyor. Petrol-İş’e yönelik çaba bunun örneğidir. Petrol-İş kendi içinde dinamik, hatta üyeleri bakımından denebilir ki Türkiye’nin en ileri sendikası. PETKİM, TÜPRAŞ gibi işletmelerdeki işçiler meslek yüksek okulu ya da meslek lisesi mezunlarından oluşuyordu. Genelde daha eğitilmiş, daha politik bir işçi profili vardı. Buna rağmen AKP bu sendikanın yönetimini sonunda ele geçirdi. Bunu mümkün merteye Türk-İş’e bağlı diğer sendikalar için de uygulamaya çalışacaklar.

DİSK’te belki bunu yapamazlar. Bundan dolayı DİSK’i kötürümleştirme politikası izliyorlar. Onlar da sınıf mücadelesinden kaçıp burjuvaziyle uzlaşmayı esas alalım diyorlar.

Tüm bu olgular sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin kapsamını genişletiyor.

Sunumda sözü edilen ilerici sendika uzmanlarına yaklaşımda daha dikkatli bir tutum izleyebiliriz. İddiaları ile davranışları arasındaki kaba tutarsızlıkların üzerine gidebiliriz.

Onlara, “Madem ilerici olduğunuzu iddia ediyorsunuz, madem işçi sınıfından ve emekçilerden yanasınız, o halde buna uygun davranmakla yükümlünüz; bunu yapmadığınız yerde, savunduğunuzu söylediğiniz değerleri çiğnemiş ve sermayeye hizmet etmiş olursunuz” diyebiliriz.

Bu sorunu duruma göre daha genel bir çerçevede ele alabileceğimiz gibi, somut olarak karşımıza çıktığı alanlarda özgünlüğü hesaba katan somut yöntemler de geliştirilebilir. Yine de bu tür sorunları her durumda sendikal kasta ve onun uzantılarına karşı mücadele kapsamında ele almak gerekir. Dolayısıyla önümüzde sendikal bürokrasiye karşı mücadelede giderek genişleyen bir alan bulunuyor.

SENDİKAL BÜROKRASIYE KARŞI MÜCADELENİN SORUNLARI

Ym: Yoldaşın vurguladığı noktanın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Biz bunu, sendikaların ve diğer kitle örgütlerinin ele geçirilip bunların düzenin dayanağı haline getirilmesini, tarihsel olarak faşist rejimlerde görüyoruz. AKP’nin çıkarttığı genelge bu açıdan çok önemli.

Ama sendikalara dönük müdahale bununla sınırlı değil. Bundan önemlisi, daha genel planda sendikalar eliyle sınıf kitlelerinin gerici politikalara alet edilmesi. Bu durum derinleştikçe, sorun sendikal bürokrasi sorunu olmaktan çıkıyor. İşçi örgütleri doğrudan militarist örgütlere çevrilmeye çalışıyor. Birinci sorun bu. Buna sendikal bürokrasinin aldığı yeni bir biçim mi diyeceğiz, evrimin doğal bir sonucu mu diyeceğiz, her ikisini mi diyeceğiz? Sonuçta bu, önemli bir olgu. Türkiye’de sendikal bürokrasi çok uzun zamandır var. Bürokrasiyi aşabilecek dinamikler değişik dönemlerde ortaya çıktı. Bürokrasi bu dinamikleri boğdu, bunları yaparken de kurulu düzenden destek aldı. Ama bu olguların hiçbirisi kendi başına sendikaları bir işçi örgütü olmaktan çıkarmadı. Bürokrasi tartışmalarında ilk işaret etmek istediğim olgu budur.

İkincisi, bürokratik anlayış ve teamüllerin olağan sınırlarını aşarak mafyatik biçimler kazandığı durumlar, artık ileri diye bilinen sendikalarda dahi çok rastlanır bir hal aldı. Örneğin BMİS artık sadece bürokratik çark içerisinde teslim durumunda değildir. Onu mafyatik biçimlerde yeniden üretmektedir. Ve durum gayet olağanlaşmıştır. Bugün BMİS’te yönetim her istediğini yapabilmekte, beğenmediği temsilciyi görevden almakta, muhalif işçileri patronla anlaşıp işten atmaktadır. Tüm bunlar alenen yapılmaktadır.

Üçüncü olarak gedik açma meselesine değinmek istiyorum. Sendikal bürokrasiyi belli mevziler üzerinden zorlamak, bu mevziler ele geçirerek buradan ciddi gedikler açmak dün daha mümkündü. Bugün bu çarkın içerisinde bu tür gedikler açmanın, bir yerlerde sendika yönetimlerine gelerek, bir yerlerde ilerici işçileri destekleyerek ya da kendi bağımsız gücümüze dayanarak bunu yapabilmemizin daha zor hale geldiğini düşünüyorum. İçerden biriktirme ve içeriden müdahalenin imkanları daha da daralıyor. Ya sizi hemen dışarı atıyorlar ya da mevcut çark içinde eritmeye çalışıyorlar.

Dün sendikal muhalefet platformları, alt kademe bürokrasinin muhalefet anlayışına dayansa da, sonuçta bir anlam ifade ediyorlardı. Biz onların sınırlarına her zaman işaret ediyorduk. Siz sendikal bürokrasiye karşı açık bir programa sahip değilsiniz, alt kademe bürokrasi olarak sendikal bürokrasiye tepkiden

ibaretsiniz diyorduk. Ama sınırlı da olsa bunun bir anlamı vardı. Şimdi bunlar da etkisini kaybetmiş durumda. Çarkın içine giren hemen herkes ya gözü dönmüş bir bürokrata dönüşüyor ya da reformist pasifizmin savunucu solcu bir sendikacıya. Bizim her ikisine karşı daha sistematik bir mücadele yürütmemiz gerekiyor.

Varacağım nokta şu. Dün bazı mevzileri ele geçirememek bizim zaafiyet alanımızdı, ama bugün çok güçlü dayanaklar yaratmadan bu çarkın içinde nefes almamız bile zor. Biz sendikal hareketin yeniden inşa edilmesi gerektiğini daha güçlü savunmalı, ara yollara sapmamalı, gündelik bakmamalı, yeterince güçlü dayanaklar yaratmadan çarkın içine girmenin yaratacağı sorunlara daha fazla kafa yormalıyız. Greif Direnişi deneyimi bu konuda tutacağımız yol konusunda çok önemli dersler barındırmaktadır.

Sendikalar hala sınıfın en önemli mücadelesi ve örgütlenme araçlarıdır. Ama biz dünkü bakışla, girelim sendikalarda örgütlenelim, belli mevzileri ele geçirelim, bu mevzilere belli insanları koyalım, hatta yer yer esnek ittifaklar yapalım gibi noktalarda daha dikkatli olmalı, bunun tehlikeleri konusunda açık bir bilince sahip olmalıyız.

Bunu böyle bırakarak ikinci bir konuya geçmek istiyorum. Sendikal örgütlenme çalışmaları fabrika çalışmalarımız için önemli bir araç. Ama bazen bu alana çok sıkışıyoruz. Sendikal çalışmayı biraz ekonomist ölçüler üzerinden değerlendirme yolunu tutabiliyoruz. Örneğin bir fabrikanın toplu sözleşme sürecinin düşük başı sonu olabiliyor bizim için. Bazen işçi razı oluyor, biz geri sözleşme diye ortaklığı birbirine katıyoruz. İşçinin bilinci bu, o kadarına rıza gösteriyor. Biz bunu ortaya koyalım ama daha ötesi için daha güçlü bir bilince ve örgütlenmeye gerek olduğunu gözetmeden, bu gerçekliğe yoğunlaşmadan, hareket planları önermeyi genel bir davranış biçimi haline getirmeyelim. Biz, gerekçemiz ne kadar doğru olursa olsun, işçileri kafasına yeterince oturmaması bir mücadeleye soktuğumuz zaman, onları sadece kırmış oluyoruz. İşçileri başka açılardan geliştirmeden, yeterince hazırlamadan kaldıramayacağı durumlara sokmuş oluyoruz.

Diyeceksiniz ki, bizim bu açıdan çok az örneğimiz var. Evet çok az örneğimiz var. Ama bizim dışımızda çıkmış örneklerle de böyle yaklaşıyoruz. Oysa sınıf hareketinin durumu belli, sendikal hareketin durumu belli, bizim sınıf içindeki maddi gücümüz belli. Tercihler iyi yapılmalı. Bizim sendikalara dönük müdahalemizin esas yönlerinden biri kendi maddi dayanaklarımızı güçlendirmektir. Elbette işçinin geri bilimine takılamayız. Ama

işçiyi zorlayacağımız alan, onunla politik ilişkimizin geliştirilmesi alanıdır. Yoldaş ifade etti; biz bazı noktalarda tavizkar da olabiliriz, bunlar ilkesel olmayan, iktisadi mücadeleye ilişkin alanlardır dedi. Ben de buna katılıyorum.

SENDİKAL BÜROKRASİNİN TABANDAKİ DAYANAKLARI

Ms: Sendika bürokrasisinin kendi tabanında yarattığı etki üzerinde durmak istiyorum. Metal Fırtınası döneminde teşhir olmuş Türk Metal çetesine duyulan taban tepkisi çok açık gözüküyordu. Ama bu her zaman böyle olmuyor. Bunu petro-kimya sektöründe çok açık görüyoruz. Sendika bürokrasisi tabanda kendi taraftarlarını yaratmış durumda.

Örneğin Petrol-İş İstanbul 1 No’lu şube seçimlerinde bu çok açık görüldü. AKP’li bir şube başkanı var. Tabanda öylesine bir ağ yaratmış ki, bu sayede işçiler neyi savunduklarını bilmeden onu destekliyorlar. Ne söylersen söyle, savunma mekanizmasıyla yaklaşıyorlar. Söylenenleri doğru bulanlardan da bir tepki alamıyorsunuz. Kocaeli hattında Lastik-İş’in örgütlü olduğu fabrikalarda yaşananlar da benzer. TİS süreçleri doğru işletilmiyor, nitelikli sözleşme imzalanmıyor. Buna dair bir şeyler söylemeye çalıştığımızda hiçbir tepki alamıyoruz. Ya da coşkuyla başkanı alkışladıkları, sözleşmeyi olumladıkları bir tablo yansıyor. Bunlar gösteriyor ki sendikal bürokrasi gerçekten tabana da nüfuz etmiş durumda. Bu, işçilerin geri bilinci, kültürel olarak gelişkin olmamaları gibi bir dizi etkenle bağlantılı kuşkusuz. Türk Metal örneği ise olumlu bir durumu, tabanın bürokrasiye tepkisinin açığa çıktığını gösteriyor.

Petro-kimya önemli bir sektör. Özellikle büyük lastik fabrikalarında nitelikli işçilerin çalıştığı ve sirkülasyonun yoğun olmadığı fabrikalarda tablo böyle. Tabii bürokrasinin tabana etkilerini de kategorize etmek gerekiyor. Bazıları hiç sorgulamadan bunu yapıyorlar. Solcu, demokrat olarak kendini ifade edenlerin sözde alternatif çabaları ise kendilerine çark içinde bir yer bulmak üzerinden oluyor.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadele ederken, onun tabandaki etkisini dikkate almak gerekiyor. Sadece bürokratlara söz söylemek değil, taraftarlıklarını yapan işçilere de net biçimde seslenebilmek, onların geri tutumlarını da mahkûm edebilmek gerekiyor. Çünkü bazen “onlar işçi, onlara söz söylemeyelim” kaygısıyla hareket edebiliyoruz. Biz bunu zaman zaman tartışıyoruz. Bu gibi konularda net olmamız gerekiyor. Burada önemli noktalardan biri, dışardan seslenmemizin yarattığı sıkıntıdır. Dışardan kişiler olarak çok ciddiye alınmayabiliyoruz. Bu da içerde olmanın önemini gösteriyor.

Alman kapitalizmi sefaleti derinleştirerek büyüyor

Alman basınında çıkan “Almanya’da Federal İstatistik Dairesi’nin (Destatis) verilerine göre bu yılın üçüncü çeyreğinde toplam istihdam edilen kişi sayısı 45 milyon 400 bine ulaştı. Böylece Doğu ve Batı Almanya’nın birleştiği 1990 yılından bu yana istihdam edilen kişi sayısında en yüksek seviyeye ulaşıldı” türü haberlerde Almanya’nın ekonomik başarısının hikayesi anlatılıyor. Ancak anlatılan hikayede bu ‘başarının’ ne pahasına sağlandığına değinilmiyor. İşçilerin tam gün çalışmalarına, 40 yıldan uzun bir süre emeklilik sigortası ödemelerine rağmen -hem çalışırken hem emekli olduktan sonra- sosyal yardıma muhtaç bırakıldıkları gerçeği görmezlikten geliyor.

‘BAŞARI’ DÜŞÜK ÜCRETLE GÜVENCESİZLİK ÜZERİNDE YÜKSELİYOR

Düşük ücret, güvencesiz ve esnek çalışma, taşeronlaştırma gibi uygulamalarla işçilerin yaşam ve çalışma koşulları daha da ağırlaştırılıyor. Bu sayede Alman tekellerinin kârları artarken yoksulluk ise kitleselleşiyor. Emekçilerin yaşayarak öğrendikleri bu gerçek, değişik kurumların yaptığı araştırmalarda istatistiksel olarak da belgeleniyor. Buna göre bir milyondan fazla insan tam gün çalışmasına rağmen, aldığı ücretle asgari geçimini sağlayamadığı için sosyal yardımlara muhtaç durumdadır.

SOSYAL YARDIMLAR: TEKELLERİ ‘GİZLİ’ SÜBVANSE ETMENİN ARACI

Sosyal yardım emekçiye verilmiş bir destek gibi sunulsa da, gerçek bunun tam tersidir. Sosyal yardımlar kapitalist tekellerin düşük ücret saldırganlığına devlet tarafından verilen bir destektir. Şöyle ki, AB rekabet yasası devletlerin kendi kapitalist tekellerini bir başka AB ülkesinin tekeli aleyhine sübvansetmesini yasaklıyor. Kapitalist tekeller bu engeli, devletin zoru ve sendika bürokrasisinin de aktif desteğiyle çalışanlara dayattıkları düşük ücret, esnek-güvencesiz-sürekli iş anlaşması ve taşeronlaştırmayı dayatarak aşılıyorlar. Tam gün çalışmasına karşın aldığı ücretle asgari geçimini sağlayamayan emekçilere verilen sınırlı sosyal yardımlar, kapitalist tekellerin çalışanlara ödemediği ücretin toplumsal fonlardan

Sosyal yardım emekçiye verilmiş bir destek gibi sunulsa da, gerçek bunun tam tersidir. Sosyal yardımlar kapitalist tekellerin düşük ücret saldırganlığına devlet tarafından verilen bir destektir.

karşılanmasından başka bir şey değil. Devlet böylece kapitalist tekelleri ‘gizli’ sübvansetmenin yükünü de emekçilerin sırtına yıkıyor.

SEFALET EMeklİLİK DÖNEMİNDE DAHA DA DERİNLEŞİYOR

Tam gün çalışmasına karşın yaşamını idame ettiremeyen emekçileri emeklilik döneminde ise tam bir sefalet bekliyor. Yapılan gerici reformlarla işçilerin ve büro emekçilerinin emeklilik hakları tırpanlanmış, emeklilik yaşı erkeklerde 67, kadınlarda ise 65’e yükseltilmişti. Emeklilik aylıkları ise düşürülmüştü.

“2010 Ajandası” adı altında dönemin Sosyal Demokrat Parti (SPD)-Yeşiller (Schröder-Fischer hükümeti) koalisyonu tarafından başlatılan saldırılar, Hristiyan Demokratlar Birliği (CDU) Merkel-Müntefehring (SPD) hükümetleri tarafından ağırlaştırılarak sürdürüldü. Düşük ücret, güvencesiz-sürekli iş anlaşması, esnek çalışma ve taşeronlaştırma yaygınlaştırıldı. Keza sosyal haklar, primler adım adım tasfiye edildi, sağlık hizmetleri ise kısmen ücretli hale getirildi. İşsizlik parasının süresi ve oranı düşürüldü. Emeklilik aylıkları da net ücretin yüzde 60’ından yüzde 48’ine düşürüldü. Vergi, sağlık si-

gortası gibi ödemelerin emeklilik aylıklarından kesilmesi yasallaştırıldı. Türkiye’nin Almanya’dan ödünç aldığı Bireysel emeklilik saldırısı da Rister Renter adı altında uygulandı. Gelecek korkusuyla baskı altına alınan emekçiler emeklilik için ek ödeme yapmaya zorlandı. (Yasa, ‘Rister’ adını 1998-2002 yılları arasında çalışma bakanlığı yapan SPD’li Walter Rister’den alıyor).

Gerici reformların sonucu olarak emekli aylıklarının gayri safi milli hasıladaki payı da yüzde on beş oranında düşürüldü. 2000 yılında GSMH’nin yüzde 10,5’ne denk gelen emekli aylıkları, 2018 yılında GSMH’nin yüzde 8,9’una kadar düşürülmüştür.

Bu saldırgan politikaların sonucu olarak emekliler arasındaki yoksulluk ve sefalet derinleşti. 2007 yılında yüzde 14 olan emekli yoksulların oranı geçen on yılda yüzde 45 dolayında artarak 2017’de yüzde 19,5 oldu. Bunlar resmi rakamlar, gerçek rakamlar ise bunların çok daha üzerindedir. Resmi rakamlar, emeklilerin yüzde 48’inin 814 Euro’dan daha az aylık aldığını gösteriyor. Bu oran kadın emeklilerde ise çok daha yüksektir. Kadın emeklilerin yüzde 67’si 814 Euro’dan daha az aylık alıyorlar.

Çalışma yıllarında eşit işe eşit ücret

ödemeyi reddeden kapitalistler, ‘baştacı’ dedikleri kadın emekçileri yaşlılık yıllarında da tam bir sefaletle mahkum ediyorlar. Temel sorunları çözme yeteneğinden yoksun olan kapitalist sistemin sorunları büyütmekten başka bir işlevi kalmamıştır. Cinsler arasındaki ayrımcılığı büyütürken derinleştirilmesi bunun çarpıcı örneklerinden sadece biridir.

Vitrin süsleme babında şirketlerde, hükümetlerde kısacası yönetim kademelerinde kadın sayısının arttığına dair söylenenler bu gerçeğin üstünü örtmeye yetmiyor. Sorun yöneticilerin cinsiyetinde değil hangi sınıfın hizmetinde oldukları, hangi politikaları hayata geçirdikleri gerçeğinde yatıyor. Bir önceki kabinede olduğu gibi, bugün de Alman hükümetinin başı ve savaş bakanları kadındır. Tıpkı kirli savaş zirveye çıkaran Tansu Çiller ya da Bolivya’da darbecilerin altın tepside iktidarı sundukları Jeanine Áñez’in de kadın olması gibi...

Sorunları büyütmekten, insanlığın ortak kazanımlarını ve doğayı tahrip etmekten başka bir işlevi kalmayan kapitalizm yıkılmayı bekliyor. Kuşkusuz ki sınıf bilinciyle donanmış ve örgütlenmiş işçi sınıfı büyük bir onurla bu tarihi devrimci görevi yerine getirecektir.

25 Kasım'ın güncel çağrısı

Kapitalist sistem kadınları hedef alan şiddet sorununu döne döne yeniden üretiliyor. Dinci dikta rejimlerin hakim olduğu Türkiye gibi ülkelerde ise sorun daha da derinleştiriliyor. 2019 yılında açıklanan verilerden de bunu görebilmek mümkün.

Avrupa Birliği ortalamasına göre; aynı işi yapan kadınlar erkeklerden yüzde 16 daha az kazanç sağlıyor. Örneğin Almanya'da kadınlar aynı işi yapan erkeklerden ortalama yüzde 21 daha az ücret alıyor.

Avrupa Cinsiyet Eşitliği Enstitüsü'nün (EIGE) yayınladığı 2019 Endeksi, Avrupa Birliği ülkelerinin cinsiyet eşitliğinden çok uzakta olduğunu ispatlıyor.

Kadın, Barış ve Güvenlik Endeksinin 167 ülke üzerinden yaptığı araştırma ise, dünya ülkelerinin yüzde 90'ında cinsiyetçi yasaların geçerli olduğunu gösteriyor, Türkiye listenin 114. sırasında yer alıyor.

187 ülkenin değerlendirildiği, Dünya Bankası'nın Kadın, Çalışma Hayatı ve Yasalar 2019 raporuna göre kadınların çalışma yaşamının tüm alanlarında erkeklerle eşit haklara sahip olduğu ülkeler 6'yı aşmıyor. Ki kadının çalışma hayatındaki yerini yasalarla destekliyor olsalar da, bu ülkelerde bile ücret eşitsizliğinin olduğu ortaya konuluyor.

Türkiye'de kadınların çalışma yaşamındaki oranının %22'lerde olduğu tahmin ediliyor. Hazine ve Maliye Bakanlığı 2018 Kamu İşletmeleri Raporu'na göre; 2018 yılsonu itibarıyla kamu iktisadi teşebbüslerinde (KİT) istihdam edilen çalışanların sadece yüzde 10,3'ünü kadınlar oluşturuyor.

Kadının çalışma yaşamına dâhil edilmesi, ekonomik bağımsızlığını kazanması kadına yönelik şiddetin önlenmesinde

önemli bir adım olarak sayılır. Bu veriler ise zengin kapitalist ülkelerde, çalışma yaşamında yer alsa dahi kadınların yaşadığı ayrımcılığın yapısal bir sorun olduğunu ortaya koyuyor. Kadınlara dönük tacizin, şiddetin, mobbingin işyerlerinde de devam ettiğini de belirtelim. Kadınların eşit olması şöyle dursun, ücret meselesinde dahi dünyanın hiçbir yerinde gerçek eşitlikten bahsetmek mümkün değil.

Kapitalizmin yapısal sorunu olan krizlerin ağırlaştığı bir süreçte ise eşitsizlik keskinleşmekte, şiddet uçurumu daha da derinleşmektedir. Yoksulluk, işsizliğin tırmanışı, bunalımlar, intiharlar, toplumun en korunmasız kesimleri olarak kadın ve çocukların ölümleriyle sonuçlanıyor. Savaşlar, göçler, mültecilik gibi belalar da kadına yönelik şiddetin artmasına neden olmaktadır.

Coğrafyamızda AKP iktidarının dinsel gerici politikaları bu sorunu ayrıca ağır-

laştırıyor. Kadını aşağılayan cinsiyetçi açıklamalar yapılmakta eğitim, hukuk, kamusal alanlar ve toplumsal yaşam kadını ikinci sınıf gören dinsel referanslara göre dizayn edilmektedir. AKP-saray rejimi kadına yönelik şiddeti "suç" olmaktan çıkarıp "meşru/olağan" hale getirmek için elinde geleni yapıyor.

Örneklersek; Türkiye'de kadınların boşanma isteği ölümlerle sonuçlanırken, kadınlar "Nafaka Hakkı"ndan mahrum bırakılmak isteniyor. Çocukların tecavüz-cülerle evlendirilmesine yönelik düzenlemelerle, istismar "yasal güvence"ye kavuşturulmak isteniyor. Şiddet olaylarında tedbir alınmasına, bunların önlenmesine ve kadınların korunmasına yönelik 6284 sayılı kanun ve İstanbul Sözleşmesi ise yok sayılıyor. Bunun ötesinde bu yasa ve sözleşme "aile birliğini" bozduğu gerekçeyle hedef gösterilmektedir.

Kişî/kişileri korkutma, sindirme, şid-

detin farklı biçimlerini uygulama Türkiye'de faşist tek adam diktasının "rutin" işlerindendir. Sermayenin 'demir yumruğu' olan bu kokuşmuş rejim hem işçi sınıfıyla emekçilerin hem kadınların demokratik hak ve özgürlük taleplerini şiddetle bastırmaya çalışıyor.

Kısa süre önce AKP şeflerinden birinin evinde işlenen Nadira Kadirova cinayeti, "kaza" süsüyle örtülmek istenen Mirabel Kardeşler'in cinayeti gibi "intihar" denilerek kapatılmak istendi. Rabia Naz'ın cinayete kurban gitmesinin üstü de benzer şekilde örtülmeye çalışılıyor. Kadın cinayetlerinde beraatler, ödül gibi verilen ceza indirimleri saymakla bitmez. Tek adam rejimi dizginsiz sömürü ve şiddetle keyflikle, kuralsızlıkla, arsızlıkla tamamlıyor.

AKP-saray rejiminin icraatları zaten karanlık olan Türkiye tablosunu daha da kararttı. Bu bağlamda 25 Kasım'ın güncel çağrısı, tek adam rejimine karşı bilinçlenme, örgütlenme ve mücadeleyi yükseltmektir. Kadına yönelik şiddetin de esas kaynağı ise kapitalizmdir. Dolayısıyla dikta rejime karşı mücadele kapitalizme karşı mücadele ile birleştirilmelidir. Kadına dönük ayrımcılık ve şiddeti yeniden üreten kapitalizmi yıkıp sosyalizmi inşa süreci başlamadan bu sorunların gerçek çözüme kavuşturulması mümkün değil. Bu nedenle 25 Kasım'ı sınıfsız, sömürsüz bir dünya, yani sosyalizm uğruna mücadelenin bir çağrısı olarak da ele almak gerekiyor.

Yaşamak için sosyalizm!

Sarıgazi'de emekçi kadınlar buluştu

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü öncesinde İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) 17 Kasım'da toplantı gerçekleştirdi. Kolektif hazırlanan kahvaltının ardından 25 Kasım'ın tarihçesi anlatıldı.

Anlatımda, 25 Kasım 1960 yılında Dominik Cumhuriyeti'nde diktatörlüğe karşı verilen mücadelenin simgesi olan Mirabel Kardeşler'in mücadelesinin bu-

gün tek adam rejimine karşı verilmesi gerektiğine vurgu yapıldı. Her gün kadın cinayetlerinin, istismarın arttığı bir ortamda istismarcıların aklanması, mücadele eden devrimcilerin, ilerici güçlerin kadınların tutsak edildiği belirtildi. 25 Kasımların, 8 Martların tarihsel dönemler olduğu ve bugünlerin kadınlar günü değil, mücadele günü olduğu aktarıldı.

Ekonomik kriz, savaş ve saldırılarla

politikalarının kadınların üzerindeki etkisine değinilen sohbette, işçi ve emekçi kadınların mücadeledeki önemi üzerine duruldu. Eğitim hakkından, eşit ücret talebine, şiddetin farklı boyutlarına karşı mücadele programını güçlendirme çağrısının yapıldığı toplantıda önümüzdeki 25 Kasım eylem ve etkinlik programlarına katılımlar planlandı. Ayrıca İEKK'nın yapacağı çalışmalar planlandı.

Özgür DTP Kitap Arşivi: <https://arshi.org>

25 Kasım yaklaşırken;

Kadınların işyerlerinde yaşadığı şiddet örnekleri

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşıyor. Kadınlar hayatın pek çok alanında şiddete maruz kalıyorlar. Hemen her gün gündeme gelen kadın cinayetleri, kadına yönelik taciz-tecavüz-şiddet haberleri konunun can alıcı boyutunu gözler önüne seriyor.

Evde, sokakta şiddetin her türlü biçimiyle boğuşan işçi-emekçi kadınlar aynı sorunlarla işyerlerinde de karşılaşılıyorlar. 2019 yılında kadınların işyerlerinde maruz kaldığı şiddet olaylarının basına yansıyan örneklerden derleyebildiklerimiz:

*11 Kasım'da, İstanbul Esenyurt'ta bulunan Cihan Tekstil'de çalışan Meya Kara hiçbir hakkını alamadan işten atıldı. Kara, iki buçuk yıllık kıdem ve ihbar tazminatının ödenmesi için fabrika önünde basın açıklaması yaptığı sırada patron Şükrü Ünre'le adamlarının taşlı-sopalı saldırısına uğradı.

* 11 Kasım'da, Gaziantep'te sözleşmeli Türkçe öğretmeni olarak çalışan ve mobbinge uğrayan Saadet H. (25) intihar etti. Saadet H. intihar etmeden önce sosyal medyada "Her gün pamuk ipliğine bağlısınız sözünden bıktım usandım." Paylaşımını yaptı.

* 23 Eylül'de, Özbek vatandaşı Nadira Kadirova (23), bakıcı olarak çalıştığı AKP İstanbul milletvekili Şirin Ünal'ın Ankara'daki evinde şüpheli bir şekilde yaşamını yitirdi. Ankara Emniyet Müdürlüğü, olayı silahla gerçekleştirilmiş bir intihar olarak açıkladı. Kadirova'nın yakın bir arkadaşı ise olaydan önce Kadirova'nın kendisine, milletvekili Ünal'ın tacizine uğradığını söylediğini belirtti.

* 6 Eylül'de, İzmir'in Buca ilçesinde, bir okulun temizlik çalışanı H.A.'yı (27) taciz ettiği için hakkında adli ve idari soruşturma başlatılan okul müdürü E.K. (45) açığa alındı.

* 5 Eylül'de, Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde diş ağrısı nedeniyle Aile Sağlık Merkezi'ne giden N.P. adlı kadın kendisine antibiyotik yazmayan kadın doktor E.O.'yu darp etti.

* 20 Ağustos'ta, Elazığ'da tarlada işçilere çavuşluk yapan 48 yaşındaki 3 çocuk annesi Kebire Atamaz patronu Ömer Cankara tarafından öldürüldü. Olaydan sonra Atamaz'ın "Beni öldürmekle tehdit ediyor." diyerek defalarca uzaklaştır-

ma kararı talebinde bulunduğu ancak bu talebin reddedildiği ortaya çıktı.

* 30 Temmuz'da, İstanbul'un Beylikdüzü ilçesinde bir markette çalışan Azime T. iş arkadaşı tarafından boğazı sıkılıp tekmelenerek darp edildi. Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan saldırgan Azime T.'yi tehdit etmeye devam etti.

* 20 Temmuz'da, Bezmîâlem Vakıf Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi çocuk bölümünde çalışan kadın doktor sırasını beklemeden çocuğunu muayene ettirmek isteyen bir kişi tarafından darp edildi. Saldırgan "Kafasına sıkacak-sın bunların", "O doktoru öldüreceğim." diye tehditler savurdu.

* 15 Temmuz'da, İstanbul Nişantaşı'nda bulunan bir pastanenin sahibi Yasemin S.'ye (19) cinsel tacizde bulundu. Yasemin S. polisi arayıp şikayetçi oldu. Saldırgan çıkarıldığı mahkemede delil yetersizliğinden serbest bırakılırken güvenlik kamerası görüntülerinin silindiği ortaya çıktı.

* Nisan ayında, Beşiktaş'ta bir eğlence mekanının bilet satış bölümünde çalışan Gaye Akıl, mekan sahibinden ayağa kalkmadığı gerekçesiyle şiddet gördü. Çalışanını darp eden mekan sahibi Şahin Şeker adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

* 12 Nisan'da, Uşak'ta bir kafeteryada garsonluk yapan E.D. (21) işyerinin ortaklarından H.K.'nin cinsel tacizine uğradı. Saldırgan adli kontrol şartıyla tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

* 18 Nisan'da, Sakarya'nın Adapazarı ilçesinde telefon bayisine gelen Pilot Türkoğlu (55), satın aldığı tarifeyle ilgili üç kadın çalışanla tartıştı. Türkoğlu, çalışanlardan Ahsen Demirci'yi (28) başından vurarak ağır yaraladı. Türkoğlu'nun polisteki ifadesinde "Bana dışarı çıkın diye söyleyince kendimi kaybettim." dediği ortaya çıktı.

* 16 Ocak'ta, Manisa'nın Turgutlu ilçesindeki Turgutlu Devlet Hastanesi Göğüs Hastalıkları Polikliniği'nde görevli Uzman Dr. Nalan Uygün (46), tartıştığı hasta yakını Mustafa F. (26) tarafından darp edildi.

* 5 Ocak'ta, Adana'nın Seyhan ilçesinde, bir giyim mağazasında çalışan A.Y.'yi, işyerine gelen kimliği belirsiz bir kişi darp etti.

* 2 Ocak'ta, Ankara'da Çankaya Üniversitesi Hukuk Fakültesi Araştırma Görevlisi Ceren Damar Şenel, sınavda kopya çekerken yakaladığı Hukuk Fakültesi öğrencisi Hasan İsmail Hikmet tarafından silahla vurularak öldürüldü.

Örneklerde yansıdığı gibi -ki bunlar

yaşanan olayların ancak küçük bir kısmını oluşturuyor- işyerleri kadına yönelik şiddetin sık yaşandığı alanlardan biridir. Kadınlar, patronlar için ucuz iş-gücü. Düşük ücrete, güvencesiz çalıştırılıyor, hak gasplarına uğruyor, yani fiziki şiddetin yanı sıra ekonomik şiddete de maruz kalıyorlar. Kısacası kadınlar evde, sokakta, işyerinde sözlü, fiziksel ve cinsel şiddete uğramakta, hatta katledilmektedirler.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin 2018 yılında yaptığı araştırmaya göre 2018'in ilk on ayında 92 kadın iş cinayetlerine kurban gitti. Bu iş cinayetlerinin 5'i kadınların işyerindeki ya da işyerine dışarıdan gelen bir erkek tarafından katledilmesi ya da cinsel ve fiziki şiddet görmesi sonucu yaşanmıştır.

Kadına yönelik tacizin-şiddetin en az görünür olduğu alanlardan biri olan işyerlerinde işçi-emekçi kadınların yaşadığı her türlü şiddet biçimine karşı mücadele etmenin büyük bir önemi var. Kadına yönelik şiddete karşı mücadele ederken kadınların işyerlerinde yaşadıkları şiddete karşı mücadeleyi özellikle öne çıkartmak gerekiyor. İşyerlerinde yaşanan şiddetin önlenmesi ise, işçi-emekçi kadınların erkek sınıf kardeşleriyle birlikte mücadeleye katılmalarıyla mümkün olabilir.

B. BAHAR

Tuzla'dan emekçi kadınlar mücadeleye çağırdı

Kadınlar sessiz kalmamalı!

Artık insanlar şiddetten başka bir şey düşünemiyor. Türkiye, geri kalmış Orta-doğu ülkelerini geçecek neredeyse. AKP iktidarı da söylemleriyle kadına yönelik şiddeti körüklüyor. En son Antalya'da dört kişilik bir aile maddi sıkıntılar nedeniyle yaşamlarına son verdi. Ben alıyorum asgari ücret, tepedekiler alıyor on binlerce lira. Benim aylığım belki onların bir saatlik harcaması. Adaletsizlik burada başlıyor.

Bu düzen şiddeti her yönden besliyor. Eskiden daha caydırıcı cezalar vardı, çocuklara yönelik istismar bu kadar çok yaygın değildi. Şimdi de buna karşın idam cezasını öne çıkarmaya çalışıyorlar. Bu cezanın kadın katillerine, tecavüzcülere uygulanmayacağını biliyoruz. Bunu özgür düşünceyi savunan ilerici insanlara uygulayacaklar.

Artık bu cinayetlerin, istismar vakalarının en üst boyutta cezalandırılması gerekiyor. Örneğin insanlar düşünceleri yüzünden yıllarca hapis yatıyor, ancak katiller karakoldan salıveriliyor. Buradan kadınlara da seslenmek istiyorum; patronumdur, eşimdir, abimdir, babamdır diye susmamamız lazım. Ayıp olan kadının ses çıkarması değil, bu insanlık suçlarının işlenmesidir. Bu nedenle sessiz kalmamalıyız.

TUZLA'DAN EMEKÇİ BİR KADIN

Lütuf değil eşitlik istiyoruz!

Kadına yönelik şiddet giderek artıyor. Kadını zayıf görüp iyilik ettiğini zannederek bir şeyleri kadınların yerine yapmak

isteyenler var. Ben bunu da psikolojik şiddetin bir türü olarak görüyorum. Kadına "sen bu vafsa, beceriye sahip değilsin, biz sana bahsediyoruz" diyen mantığı doğru bulmuyorum. Masum gibi gözükse de, bu tavrın kadını ikinci cins gören, eksik kabul eden erkek egemen bakıştan beslendiğini düşünüyorum. Sonuçta bizler ayrıcalık değil eşitlik istiyoruz.

Dinsel dogmalar Türkiye dahil Orta-doğu ülkelerinde çok yaygındır. Gerici ideolojinin bu ülkelerde kadın sorununu katmerlendirdiğini, gözle görülür biçimde arttırdığını gözlemliyorum. Erkek egemen zihniyetin bu tarz araçlarla özellikle kadınlara da sirayet etmesi kadının yine başka bir kadını ezmesine de yol açabiliyor. Bu toplumsal bir sıkıntıdır. Kadının sömürülmesi kapitalist toplumun en kü-

çük birimi olan ailede başlıyor. Sonrasında okulda, sokakta, çalışma yaşamında devam ediyor. Mesleklerin bile cinsiyetlere göre şekillendirildiği bir sistemde yaşıyoruz. Kadının zekasını arka plana atarak, becerisini yok sayarak kendi egemenliklerini devam ettirme çabasına da giriyorlar. Bu zinciri kırmak için mücadele etmemiz gerekiyor.

TUZLA'DAN METAL İŞÇİSİ BİR KADIN

Birlikte mücadele etmeye ihtiyacımız var

Kadınlar olarak yaşadığımız sorunların sonu gelmiyor. Kendimden örnek verirsem eğer, evlenmeden önce de hep

çalıştım. Şimdi de benzer bir hayatım var. Çocuk yaşta çapaya, pamuk toplamaya, kayısı toplamaya giderdim. Evlendim, şimdi iki çocuk annesiyim. Sürekli olarak evde çalışıyorum. Çocukların bakımı ben de. Eşim çalışıyor fakat hayat o kadar pahalılaştı ki ben de merdiven temizliğine gidiyorum. Eşim işten artan kalan zamanını dinlenmekle geçirmiyor ekstra işlere gitmek zorunda kalıyor. Hayat biz kadınlar için çok zor. Geçim bir o kadar zor. Üstelik toplumun çoğu kötü, rezil bir duruma getirilmiş, ahlaki değerleri bozulmuş. Yan yana gelip birbirimize güveneceğimize bir çekememezlik ve düşmanlık var. Bunun ortadan kaldırılması lazım. Birlikte, birbirimize güvenerek mücadele etmeye ihtiyacımız var.

KIZIL BAYRAK / TUZLA

Kadın cinayeti: Üniversiteli genç kadın katledildi

Isparta Uygulamalı Bilimler Üniversitesi (ISUBÜ) Fotoğrafçılık Bölümü öğrencisi Güleda Cankel, eski erkek arkadaşı tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Edinilen bilgiye göre, Muğla'dan Is-

parta'ya gelen Zafer P., Cankel'in kaldığı aparta gitti ve ikili arasında 17 Kasım gecesi yaşanan tartışma sırasında onu darp etti. Cankel 18 Kasım sabahı hastaneye gidip tedavi oldu. Ücretsiz PDF Kitap ve E-kitapları için: www.kizilbayrak.org

Daha sonra kaldığı aparta geri dönen Cankel, öğle saatlerinde Zafer P. tarafından bıçaklandı. Sağlık ekiplerinin tüm müdahalelerine rağmen kurtarılamadı.

Cankel'i bıçakladıktan sonra kaçan Zafer P.'nin daha sonra polise teslim ol-

YÖK'ün hedefleri kim ve ne için belirleniyor?

Yükseköğretim Kurulu'nun gerçekleştirdiği konferans ve çalıştayların ürünü olan "2014 sonrası ve Yükseköğretim Politikalarına" dair bir kitapçık yayınlandı. Kitapçıkta yükseköğrenime dair birçok başlık ve sonuç dikkat çekiyor. "Yapısal değişiklikler, proje ve hedefler, mezun-istihdam ilişkisi, üniversite ve sanayii işbirliği, burslar" gibi başlıkların yer aldığı kitapçığa dair, İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa eğitim hakkı çalıştayı ekibi olarak bazı incelemelerde bulunduk.

Metnin her satırında düzenin yükseköğrenimden beklentilerinin esas alındığını ve buna dair hesaplar yapıldığını görüyoruz. Nitekim onlar da bunu "olağan" bir şeymiş gibi sunmaktan geri durmuyorlar. Şimdi adı geçen broşürdeki genel bakışa ve gerçekte olan ilişkisine dair kısa bir teşhir gerçekleştireceğiz.

MEZUN-İSTİHDAM İLİŞKİSİNE YÖNELİK DÜZENLEMELER

"Türkiye, yükseköğretime erişimde 137 ülke arasında ikinci sıradadır. Bu memnuniyet verici bir gelişmedir. Ancak bunun tehditkâr bir aşamaya geçmemesi için istihdam planlaması yapılması gerekmektedir." Bu başlık, sözde büyük bir başarının ama aynı zamanda büyük bir tehdit oluşturan durumun itirafıdır. İstihdama dair edilen sözlerin de bir karşılığı yok. Başında kapitalistlerin bulunduğu kurulların "ciddi önlemler aldığı" söylen-se de tablo, böyle bir amaç gütmediklerini gösteriyor.

Öncelikle eğitime erişim açısından

ciddi bir sorun söz konusu. Çünkü YÖK değinmemiş olsa da açıklanan verilerin gösterdiği gerçekler bambaşka. O veri ise, yakın zamanda 1 milyonu aşkın öğrencinin eğitim masraflarını karşılayamadığı için eğitimi bırakmak zorunda kalmasıdır. Yapılan uluslararası bir araştırma, Türkiye'de öğrencilerin okurken çalışmak zorunda kaldığı ve öğrencinin günde ortalama 2 saatini eğitime ayırabilirken geriye kalan zamanını çalışarak harcamak zorunda kaldığını gözler önüne seriyor. Bahsettikleri kurullardan biri olan Meslek Yüksekokulları Koordinasyon Kurulu'nun açıklamasında ise doğrudan şu cümle yer alıyor: "Ülkemizin beceri odaklı insan kaynağına çok fazla ihtiyacı bulunmakta olup bu okullardaki programların izlenmesi ve programların, sanayinin ihtiyaçlarına göre geliştirilmesi gerekmektedir." Bu ifade, eğitimin nite-lik ya da istihdamın sağlanması üzerine değil, tamamen sermayenin çıkar ve hesapları doğrultusunda şekillendirildiğinin itirafıdır.

ÜNİVERSİTE-SANAYİ İŞBİRLİĞİNE YÖNELİK DÜZENLEMELER

"Meslek yüksekokullarında yetişen insan kaynağı profiline daha fazla sanayi ve iş dünyası odaklı olması gerekirken bu okulların iş dünyası ile ilişkileri zayıf olduğu gözlemlenmektedir. Yapılan düzenlemelerle Organize Sanayi Bölgelerinde (OSB) kurulmuş olan MYO'lardaki (Meslek Yüksekokulları) öğrenci sayıları da dikkate alınarak buralarda kurulan

MYO'lara eğitim desteği verilmeye başlandı."

"Gerçekleştirilen düzenlemelerle Fen ve Mühendislik öğrencilerinin son yıllarında bir dönem süresince işyeri eğitimi yapması teşvik edilecektir."

Görüldüğü üzere eğitimde öğrencilerin değil, kapitalistlerin ihtiyaçları gözetiliyor. MYO'ların doğrudan Organize Sanayi Bölgelerinde açılması ve eğitim sırasında stajyerlik adı altında iş yeri eğitiminin teşvik edilmesi öğrencinin henüz sırasının başındayken sömürü çarklarına itilmesi anlamına geliyor. Yani ucuz, hatta kimi zaman bedava iş-gücü olarak sömürülmesidir. Kafa ve kol emeğinin bütünlüklü eğitimi nitelikli bir anlam barındırıyor olsa da bu durum insan emeğinin sömürüsü üzerine kurulu bu düzende hiç de savunulacak bir şey değil.

Yine aynı başlık altında ASELSAN projelerinden bahsedilirken projelerin "yerli/milli" ürünleri güçlendirmek için geliştirildiği iddia ediliyor. Buradan kasıt tank, insansız hava araçları vb. kirli savaş ürünlerinden öte bir anlam taşıyor. Kısacası "Proje geliştirme" adı altında üniversiteler kirli savaşlar için "kaynak geliştirme" olarak kullanılmak isteniyor.

Raporun tamamı, kapitalistlerin çıkarlarına dayalı düzenin üniversite ayağına ne denli kafa yorduklarını gösteriyor. Öğrenci gençliğin de bu çarkı kırmak için kafa yorması gerekiyor.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ-CERRAHPAŞA EĞİTİM HAKKI ÇALIŞTAYI EKİBİ

Eğitim Hakkı Çalıştayı öncesi 4. atölye

Devrimci Gençlik Birliği'nin (DGB) 6-7 Aralık'ta İstanbul'da gerçekleştireceği "Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için Eğitim Hakkı Çalıştayı"nın hazırlıkları sürüyor.

Bu kapsamda İstanbul Çalıştay Hazırlık atölyeleri bir araya gelerek 3. buluşmasını gerçekleştirdi. İlk atölyenin konusu "Üniversite nedir?", 2. atölyenin konusunu ise "Üniversiteler ve YÖK" olmuştur. Üçüncü atölyenin konu başlığı "12 Eylül'den bugüne gençlik mücadelesi" üzerine sunum yapıldı.

Sunumda ilk önce, 1980 askeri faşist darbesi öncesi gençlik mücadelesi anlatıldı. Üniversitelerin de toplumsal muhalefetin yüksek olması nedeniyle canlı, mücadeleci bir atmosfere sahip olduğu ifade edildi. Üniversiteler, her ne kadar içinde bulundukları sistemin ihtiyacına göre şekillendirilseler de, yaşadıkları akademik sorunlara, toplumsal sorunlara duyarlı gençliğin her dönem üniversitelerde var olduğu vurgulandı.

'80 askeri faşist darbesinin toplumun üzerinden silindir gibi geçmesinin yarattığı yıkımın ardından yine ilk hareket edenlerin işçiler ve öğrenciler olduğu söylendi. '90'lar boyunca da üniversitelilerin eylemler gerçekleştirdiği ifade edildi. Harçlara yapılan yüksek zamlara karşı üniversite işgalleri, kent meydanı eylemleri gerçekleştirildiği anlatıldı.

2000'li yıllara dair, gençliğin Haziran Direnişi'ndeki rolüne değinildi. YGS şifre skandalı eylemleri, yakın zamanda üniversitelerin bölünme saldırısına karşı günlerce gerçekleştirilen eylemler, ODTÜ'deki süreç aktarıldı. Durgun görülen zamanlarda dahi gençliğin bir potansiyel taşıdığı ifade edildi.

Dördüncü atölye "Nasıl bir eğitim, nasıl bir üniversite" başlığı ile 28 Kasım Perşembe günü saat 17.30'da gerçekleştirilecek.

İSTANBUL ÇALIŞTAY HAZIRLIK ATÖLYELERİ

Ankara'da akademik yıl faşist saldırı ve provokasyonlarla başladı

2019-2020 Akademik yılının başlangıcında üniversitelerde birçok gelişme yaşandı. Ankara'daki üniversitelerin gündeminde ise faşist saldırı ve provokasyonlar vardı.

Devrimci-ilerici öğrencileri sindirmek için her fırsatı değerlendirmeye çalışan faşist çetelerin ilk provokasyonu Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde yaşandı. İklim kriziyle ilgili forumu basmak için toplanan ve polisle-güvenlikle koordineli hareket eden faşist çeteler ilerici-öğrencilere pusu kurarak saldırı. Amaçları etkinliği sabote etmekte. Saldırının ardından SBF öğrencileri tarafından yayınlanan bildiri- de faşist çetelere karşı birlik ve mücadelenin önemi vurguladı.

Faşist çetelerin sonraki saldırısı ise Hacettepe Üniversitesi'nde yaşandı. Topluluk oryantasyonunda Bilimsel Düşünce Topluluğu'nun standı, "bildiri dağıttıkları" bahanesi ile faşist çetelerin saldırısına uğradı. Çeteler güvenliğin araya girmesi ve duyarlı öğrencilerin tepkisi sonucu uzaklaştırıldı.

Bir diğer provokasyon Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde yaşandı. Okulda yapılan 10 Ekim Katliamı anmasını baha-

ne eden ve Suriye'nin kuzeyine yönelik işgal hareketinden vazife çıkardıklarını söyleyen faşist çete ilerici öğrencilere saldırı. "Sizi bu okulda barındırmayacağız!", "Şimdi işiniz bitti!" şeklinde tehdit ve hakaretlerde bulunan çete, faşist kurumlardan çağırıldığı kalabalık güruhla okulun önünde birleşerek öğrencilere Sıhhiye Köprüsü'nün altında pusu kurdu.

Dekanlığa durumun bildirilmesine rağmen can güvenliği sağlanmayan öğrenciler saat 18.00'de, okulun önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasında anti-faşist mücadeleyi yükseltme çağrısı yaparak okuldan ayrıldı. Yaşanan saldırı okulda ve sosyal medyada tepki çekti.

Faşist saldırıların son halkası ise ODTÜ'de gerçekleşti. Türk Eğitim-Sen "sendikasının" yapmayı planlandığı yürüyüş vesilesiyle ODTÜ'de güç gösterisi yapmaya kalkan faşist çetelerin planları sosyal medyaya yansıdı. Bunun üzerine ODTÜ öğrencileri yürüyüşün iptal edilmesi çağrısı ile rektörlük önünde eylem yapacaklarını duyurdu. Öğrencilerin eylem çağrısından çekinen ODTÜ Rektörlüğü yürüyüşü iptal etmek zorunda kaldı. ODTÜ öğrencileri ise Fizik çimlerinde

düzenledikleri buluşma ile faşist baskı ve saldırılara karşı sessiz kalmayacaklarını gösterdiler.

HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ: ÇÖZÜL(E)MEYEN ULAŞIM VE YEMEKHANE SORUNU

Hacettepe Üniversitesi'nde ulaşım ve yemekhane sorunu bir türlü çözülüyor. Beytepe Kampüsüne ulaşmak için belediyenin ring seferlerinden ve otobüs çekmekten başka seçeneği olmayan öğrenciler onlarca metre uzunluktaki kuyruklarda bekleyerek Beytepe Kampüsüne ulaşmaya çalışıyor. Bazı günler kuyruk metro istasyonunun içine kadar uzanabiliyor. Buna rağmen sorunu çözmek için ne üniversite yönetimi ne Ankara Büyükşehir Belediyesi kını kırıpdatıyor.

Hacettepe Üniversitesi öğrencilerinin çözülmemeyen bir diğer sorunu ise düşük kaliteli yemeklerdir. Yemekhane ücretlerine her yıl zam yapılırken yemeğin kalitesi de miktarı da düşürülüyor. Bu durum, özellikle şehir merkezinden uzak olan Beytepe Kampüsü öğrencilerinin tepkisini çekmeye devam ediyor.

SBF'de faşist saldırı

Cebeci'de bulunan Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde (SBF) ülkücü-faşist çete öğrencilere ve öğretim görevlilerine saldırı.

19 Kasım sabahı "Türkiye'nin Modernleşme Süreci ve Mekteb-i Mülkiye" başlıklı sempozyuma girmek isteyen öğrenciler özel güvenlik güçlerinin (ÖGB) saldırısıyla karşılaşmıştı.

Öğleden sonra ise okula giren ülkücü-faşist çeteler, ilerici-devrimci öğrencilere saldırı. "Sizi diri diri yakacağız" diye tehditler savuran çeteciler, polis ve ÖGB'nin de izlediği saldırıda, arada kadınların da olduğu bazı öğrencileri darp etti.

İrkçı-faşist güruhun saldırısı üzerine çetecilere engel olmak isteyen Eğitim Sen üyesi öğretim görevlileri de saldırıya uğradı. Saldırıda en az bir akademisyenin yaralandığı öğrenildi.

Faşist saldırıya karşı öğrenciler "Cebeci faşizme mezar olacak!" sloganıyla bir araya gelerek Orta Bahçe'de bekleyişe geçti. Saldırgan çeteyi teşhir eden öğrenciler okulu savunma çağrısı yaptı.

Saldırgan faşist çetenin yanı sıra okul dışına da çevik kuvvet polisi ve zırhlı araçların konuşlandırıldığı kaydedildi.

DGB'den İzmir'de film gösterimi

Devrimci Gençlik Birliği tarafından Ekim Devrimi'nin yıldönümü ve 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü kapsamında düzenlenen film ve söyleşi günleri devam ediyor.

Etkinlik programı kapsamında bu hafta 'Demir Çeneli Melekler' filminin gösterimi gerçekleştirildi. Eğitim Sen İzmir 4 No'lu Şube'de gerçekleştirilen film gösterimine lise ve üniversitelerden gençler katılım sağladı.

Amerika'daki kadınların oy haklarını kazanma mücadelelerini işleyen filmin ardından kısa bir sunum gerçekleştirilerek film hakkında tartışmalar yürütüldü. Sunumda "Türkiye'de kadınların oy hakkı kazanımları" süreçleri işlendi. "Yol" film ve söyleşi günlerinin son etkinliği ise "Kapitalizm, özel mülkiyet ve kadın" konulu söyleşi olacak. Söyleşi, Eğitim Sen İzmir 4 No'lu Şube'de saat 18.00'de başlayacak.

İstanbul ve Ankara'da Eğitim Hakkı Çalıştayı hazırlıkları

Devrimci Gençlik Birliği'nin (DGB) "Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için" şiarıyla 6-7 Aralık'ta İstanbul'da düzenleyeceği Eğitim Hakkı Çalıştayı'nın hazırlıkları Ankara ve İstanbul'da devam ediyor.

Ankara DGB, Ankara Üniversitesi ve

Hacettepe Üniversitesi'nde bülten dağıtımını gerçekleştirdi. Bununla beraber gençlikle yüksek öğrenim öğrenci profili anketleri yapıldı.

Çalıştay atölyesi 4 konu başlığı altında toplandı. Mesleki Eğitim, Siber Akademi,

Teknokent ve Endüstri 4.0 başlıkları ile sunumlar gerçekleştirildi.

Çalıştay hazırlıklarını atölye toplantılarıyla sürdüren İstanbul DGB çalıştay afişlerini de kullanıyor. Çağrı afişleri Cebeci'de yaygın olarak kullanıldı.

Alaattin Karadağ ölümsüzdür!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) üyesi Alaattin Karadağ 19 Kasım 2009'da sermaye devletinin tetikçileri tarafından Esenyurt'ta katledildi. Alaattin yoldaş devrimci komünist bir işçiydi. Fabrikalarda ve emekçi semtlerinde işçi sınıfının sömürden, kölelikten ve her türlü gerici-likten kurtuluşu için mücadele ediyordu. Baskı, sömür, kan ve gözyaşı üzerine kurulu bu düzeni yıkmak ve sosyalizmi inşa etme mücadelesinin yılmaz neferlerinden biriydi. Sermaye iktidarı, AKP ve tetikçileri Alaattin Yoldaş şahsında partisini ve partisnin temsil ettiği toplumsal kurtuluş mücadelesini hedef aldılar.

İŞÇİ VE EMEKÇİ KARDEŞLER,

Sırtını emperyalizme dayamış mevcut burjuva sınıf egemenliği, bugün toplumumuzun karşı karşıya bulunduğu temel toplumsal ve siyasal sorunların gerçek kaynağıdır. Bu sorunları çözmek egemen burjuva sınıfı devirmekten, onun egemenlik aygıtı olan devlet iktidarını yıkmaktan, yerine proletaryanın tüm emekçilerin desteğine dayalı devrimci iktidarını kurmaktan geçiyor. Emekçilerin sömürden ve her türlü demokratik hak yoksunluğundan, ülkenin emperyalist kölelikten, mazlum Kürt halkının sömür-

geci boyunduruktan kurtulabilmesinin biricik gerçek yolu buradan geçmektedir.

KARDEŞLER,

Alaattin Yoldaş'ın faşist tetikçiler tarafından katledilişinin üzerinden 10 yıl geçti. Bu 10 yıllık zaman zarfında sermaye iktidarı AKP, işçi ve emekçiler üzerindeki baskı, sömürü ve katliamlarını artırdı. İşçi sınıfı ve emekçilerin hayatını katlanılmaz

hale getirdi. Toplumsal çürüme ve yozlaşma derinleşti... Baskı, sömür, çürüme, yozlaşma ve gerici-likten kurtuluşun yegane yolu işçi sınıfının devrimci partisi saflarında mücadeleye katılmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme-ktir.

Partimiz tüm canlı yaşamına dair tarihsel-toplumsal görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek için sınıf bilinçli işçileri, gençleri, kadınları ve tüm samimi

devrimcileri saflarında birleşmeye; Denizlerden, Mahirlerden, İbrahimlerden, Mazlumlardan, Alaattinlerden devralınan bayrağı bu ülkenin burçlarına dikmek ve sınıfsız sömürsüz bir dünya yaratmak mücadelesini büyütme-ye çağırıyor.

**TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ
İSTANBUL İL KOMİTESİ**

Kasım 2019

www.tkip.org

Alaattin Karadağ devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşıyor!

Alaattin Karadağ'ın sermayenin eli kanlı polisleri tarafından katledilişinin üzerinden 10 yıl geçti. Devrimci metal işçisi Alaattin Karadağ yaşamı ve ölümlüyle örnek bir sınıf devrimcisiydi. İşçi sınıfı ve emekçilerin sömürden kurtuluş mücadelesinde örgütlü bir devrimci olarak yerini aldı. İnsanlığın kurtuluş mücadelesini işçi ve emekçilere taşıırken sermayenin tetikçileri tarafından hedef seçildi ve katledildi.

Alaattin Karadağ erken yaşlarda işçiliğe başlamış ve yine erken bir zamanda örgütlü mücadeleye katılmıştır. Örgütlü mücadelede tercihinin bilinçli olarak sınıfın devrimci partisi saflarına katılarak yapmıştır. Zindan direnişi, DGM sorgulaması, işkenceler görmüştür. İşçi sınıfını örgütlemek için fabrikalarda metal işçiliği yapmış ve dört parmağını kaybetmiştir. Karşılaştığı her zorluğu devrimci inanç, irade ve kararlılığıyla aşmayı başarmış, her seferinde devrimcilik çitasını yükseltmiştir. Partisinin çizgisini ve

mücadele değerlerini işçi ve emekçilere taşıırken düşmanla sayısız kere karşı karşıya gelmiş ve bu karşılaşmalardan her seferinde yoldaşlarını onurlandırarak çıkmayı başarmıştır. 19 Kasım 2009 yılında yine düşmanla karşı karşıya gelmiş ve örgütlü bir devrimcinin yapması gerektiği gibi davranmış, devrimci faaliyeti savunmuştur. Eli kanlı katiller Alaattin Karadağ'ı yaralı ele geçirmelerine rağmen infaz etmişlerdir. Alaattin'in geçmiş deneyimleri, kararlılığı, gözü pekliğinin katiller sürüsünde yarattığı korku her türlü ahlak dışı tutumlarından açıkça gözükme-ktir.

ALAATTİNLERİN BAYRAĞI DALGALANIYOR!

Alaattin Karadağ ve devrim davası
Sırsız PDF Kitap Arşivi - <https://marxey.org>

için canını ortaya koymakta tereddüt etmeyen nice devrimcinin bayrağı sınıf devrimcilerinin ellerinde dalgalanıyor. Sermaye devleti ve tetikçileri devrim davasını ve insanlığın kurtuluş mücadelesini katliamlarla boğamayacağını Alaattinler şahsında gördü ve görmeye devam edecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler devrimci program altında birleşerek bu kan, gözyaşı, sömürü üzerine kurulu düzene er ya da geç son verecektir.

GELECEĞİ KAZANMAK İÇİN ALAATTİNLERİN İNANCIYLA MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Sermaye iktidarı AKP devrimci-ilerici güçlere ve toplumun muhalif kesimleri-ne dönük saldırılarına her gün yenilerini

ekliyor. Düzenlerinin çatırdadığının farkında oldukları için her geçen gün daha saldırganlaşıyorlar. Böylece kitlelerin öfkesini bastırabileceklerini düşünüyorlar.

İşçi sınıfı ,emekçiler, gençler, ömrünü uzatmak için her türlü saldırı yoluna başvuran gerici iktidarın saltanatına son vermek için örgütlü mücadeleyi büyütmeli ve devrimci program altında birleşmelidirler. Öncü işçiler, emekçiler, gençler başta olmak üzere tüm duyarlı toplumsal kesimler kokuşmuş ve yıkılmayı bekleyen bu düzene karşı devrimci program altında birleşmeli, tarihsel görev ve sorumluluklarını yerine getirmelidir. Devrim ve sosyalizm mücadelesini zafere ulaştıracak en önemli adımlardan biri budur. Buradan bir kere daha işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları Alaattinleşmeye ve devrim mücadelesini büyütme-ye çağırıyoruz.

İSTANBUL BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

19 Kasım 2019

“Karaçam kardeşlerden” Ekim Devrimi’ne dair...

Fikirler kitlelere nüfuz edince maddi bir güç olur!

İnsanlığın sınıfsız-sömürsüz bir yaşam için verdiği mücadelenin gerçekleşen ve halen aşılmamış örneği olan Ekim Devrimi’nin yıldönümündeyiz. Bu vesile ile bir kez daha bu sosyalist devrimin Rusya halklarında yarattığı derin değişime-gelişime değinmek özel bir önem taşıyor.

Ekim Devrimi öncesi Çarlık Rusya’sı geri bir tarım toplumdur. Aynı zamanda 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde açlık, yoksulluk ve kıtlıkla boğuşmaktaydı. Bu sorunlar yumağına savaşın derin yıkıntıları eklenmiş, emekçilerin yaşadığı sorunlar daha da derinleşmiştir. İşçi sınıfı, yoksul köylüler, ezilen halklar bir yandan açlık ve yoksulluk baskısı altında soluk almaya çalışıyordu. Şubat Devrimi Çarlığı yıkmış ancak iktidara gelen burjuvazi de sorunları çözmemişti. Rusya proletaryasının, yoksul köylülüğün, savaştan bitkin düşmüş askerlerin buna yanıtı, Bolşevik Parti önderliğinde Sosyalist Ekim Devrimi’ni zafere ulaştırmak oldu.

Şubat’ta çarlık, Ekim’de burjuvazinin geçici hükümeti yıkılmış, işçi-köylü ittifakına dayalı Sovyet iktidarı başa geçmiştir. Artık iktidarda olan bir avuç asalak değil, Bolşevik Parti önderliğindeki proletarya ile yoksul köylülüktü. Şimdi Bolşevik Parti’nin önünde duran acil görev dışta emperyalizm içte karşı-devrimci saldırı ve tehditlere karşı direnerek devrimin kazanımlarını korumak ve bu yıkıntılar üzerinde sosyalizmi inşa etmektir.

Ekim Devrimi Kışlık Saray’ın ele geçirilmesiyle bitmiyor, ardından zorlu bir iç savaş yaşanıyor. Emperyalist savaşın yıkıntılarına iç savaşın yarattığı tahribat da ekleniyor. Bolşevikler artık “ya her şeyi başaracağız ya da yok olacağız” ikilemiyle karşı karşıyaydı. Tüm iç ve dış saldırılara rağmen Bolşevik Parti devrimi savunmak için tüm gücüyle çabalıyor, sosyalist toplumsal düzeni inşa ediyordu.

“Buz kırılmış yol açılmıştır” ama dünya proletaryası bu çığır açan çağrıya yazık ki gerekli yanıtı verememişti. Alman Devrimi’nin yenilgiye uğratılmasıyla Rusya proletaryası ile yoksul köylülük devrimi kendi başlarına savunmak durumunda kaldılar. Bu da doğal olarak devrimin çözümlerini kendi sınırlarına hapsedmişti. Buna sosyalist toplumsal dönüşüm için gerekli olan teknik-kültürel altyapı eksik-

liği eklenince, devrimin geleceği büyük bir tehlikeye sürükleniyordu. Ama Bolşevik Parti ve onun etrafında kenetlenen işçi-köylü Sovyetleri zoru başarmak için büyük bir iradi çaba ortaya koydular.

Geri bir tarım ülkesini ileri bir sanayi ülkesine dönüştürmek ve toprak sorununu çözmek özel bir önem teşkil ediyordu. İlk andan itibaren Sovyet iktidarı kendi öz gücüne dayanarak yürüme kararındaydı. Ancak gelişim için asgari bir sanayinin olmayışı ve dünyada yalnız kalması bunu mümkün kılmadı. Zorunluluklar altında toprak reformu hemen gerçekleştirilmemiş ve NEP (Yeni Ekonomik Program) programına geçilmek durumunda kalınmıştı. Teknolojik altyapının olmayışı ve sanayinin gelişimini sağlayacak üretici güçlerin zayıflığı işleri zorlaştıran diğer etmenlerdi.

Bu koşullarda sanayinin gelişimi için Avrupa sermayesine belli sınırlarda alan açılıyordu. Fakat her daim sosyalist bir düzene düşman olan bu tekeller makina imalatından, maden işletmeciliğine kadar bir dizi alanda stratejik bilgileri saklıyor, kalifiye işçilerin yetişmesini engelliyordu. Örnek vermek gerekirse Alman sermayesi olan A.E.G elektronik ve buzdolabı gibi sanayi alanlarında faaliyet göstermekteydi ancak teknik resimler

dair önemli bilgiler saklanıyordu. Tekellerin yarattığı bu tür engellemeler, Sovyet yönetiminin öz gücüne dayalı atılım yapmasını zorunlu kılıyordu.

Tarım alanında da benzer zorlanmalar vardı. Tarımda verimliliği artıracak teknolojik ilerleme henüz yoktu. Daha en başta yapılması düşünülen toprak reformuna ise ayak direyenler olmuş, bu adım ancak proletarya diktatörlüğünün zoru ile atılabilmisti. Toprak zengini çiftçiler (kulaklar) bu reforma karşı tahıl ambarlarını yakmış, ekili alanları imha etmişti. Hayvan yetiştiricisi zenginler de reformu engellemek için hayvanların boğazını keserek yok ediyorlardı.

Sanayi alanında olduğu gibi tarımda da öz gücüne dayalı atılımı gerçekleştirmek için hem toplumu eğitmek hem de bu uğurda seferber etmek gerekiyordu. Sonuç olarak bu yola gidildi. Milyonların emeğiyle sağlanan başarılar rakamlara yansıyor: 1917 yılında 9 yaş üzeri okuma-yazma oranı % 24 iken, 1939’lu yıllarda 9-49 yaş arası okuma-yazma oranı %87,4’tür. 1926 yılında mühendis, mimar sayısı 30.069, teknisyen sayısı 155.707’dir. 1940’larda ise mühendis, mimar, teknisyen sayısı 932 bine ulaşır. 1930-31 yıllarında sanayinin kalifiye işçi sayısı 801 bin’ken, meslek liseleri 44

bin işçi sağlamakta. 1930’lu yıllarda meslek liselerinde 500 bin kalifiye işçi yetişmekte. 1933-40 yılları arasında 2 milyon 350 bin kalifiye işçi meslek liselerini bitirmişti. 1937- 38 yıllarında 4 milyon kişi “minimum teknik” sınavını verdi. 1913’te orta ve yükseköğrenimini tamamlamış kişi sayısı 290 bindir, 1940’da bu sayı 38 milyonu aşmıştır.

Eğitim alanındaki bu muazzam başarıları sanayideki verimliliğe de yansıyor. Makina ithalatı 1928’de % 30’dan, 1932’de % 12,7’ye düşmüş, 1937’ye gelindiğinde ise sadece % 0,9’dur. Proletarya diktatörlüğü ile yönetilen Sovyet iktidarı milyonların harcadığı yoğun emeğin karşılığını almaktaydı. Ülkenin ekonomik büyüme hızı ABD, İngiltere gibi emperyalist ülkelerin çok üstündeydi. 1927-28 ile 1937 arasında büyüme hızı %15-16, 1946-50’li yıllarda ise % 20’yi aşıyor.

Kapitalizm kriz içinde debelenirken işçi devletinin gösterdiği bu başarılar karamaların hedefi oluyor, büyüme hızı % 8-9 gösterilmeye çalışılıyordu. ABD’nin 1899-1926 yıllarında büyüme hızı %5, İngiltere’nin 1885- 1913 arasında %3’tür. Bu sayısal rakamlara demir-çelik, kömür, petrol, elektrik, çimento üretimi rakamları da eklenebilir. 1913’ten 1940’a pik demir üretimi %400, çelik %330, kömür

%400'e yakın, Petrol %180, çimento üretimi 56 kat artmıştır. Elektrik üretimi ise 2 milyon kWs'den 48 milyar kWs'ye ulaşmıştır.

Aynı hızla olmasa da tarımda da büyük gelişmeler olduğunu görmek mümkün. 1928-1938 arasında tarımda çalışan işçilerin verimi %60, pazara gelen tahıl ise %150 oranında artmıştı. Buna bağlı olarak toplumun yaşam koşullarında önemli gelişmeler sağlanmıştır. Ukrayna, Kaban ve Volga bölgelerinde süt ve ekmek tüketimi %50 et tüketimi ise birkaç kat artırmıştır.

Bu sayısal veriler, Sovyet iktidarının sağladığı toplumsal gelişmenin boyutunu gözler önüne seriyor. Şunu da söylemek gerekir ki, bu başarılarla hem içte hem dışta emperyalizmin engellemelerine rağmen ulaşılmıştır. İlk günden itibaren sosyalist işçi devletinin gelişimi boğulmak istenmişti. Ama başlıca konu ettiğimiz dünya proletaryasının büyük öğretmeni Karl Marx'ın sözü "fikirler kitlelere nüfuz edince maddi bir güç olur" sözü aslında bu başarının altında yatan esas nedeni açıklamaktadır.

İşte başarının asıl sırrı da buradadır. Bolşevik Parti'nin yönetmede, organize etmede harcadığı muazzam çabasında, inadındadır. Sosyalist bir düzen ve ona uygun sanayi, tarım ve ekonomi programı birkaç kişinin düşüncesi olarak kalmamıştır. Bu program Bolşevik Parti tarafından toplumun tüm kesimlerine benimsetilmiş ve tüm üretken güçler her aşamada işin başında olmuşlardır. Müsrif ve verimsiz olan kapitalizme karşı emekçilerin bilinçli-gönüllü katılımıyla bu başarılarla ulaşılmıştır. Bolşevik Parti öncülüğünde Rusya proletaryası ve halkları devrimi destekleyip göz bebekleri gibi korumuşlardır. Hâlâ aşılmamış ve ulaşılamamış bir deneyim olan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi tüm dünya halklarına ve proletaryasına yol göstermeye devam ediyor.

İçinde yaşadığımız kapitalist düzen insanlığı yok oluşa sürüklüyor. Sorumlusu olduğu savaşlar, yarattığı ekolojik felaketler ve ekonomik krizler insanlığın yok oluşunu hızlandırıyor. Dünyada halklar yoksulluğa, rüşvete, hırsızlığa, artan hayat pahalılığına, doğayı tahrip eden politikalara karşı ayağa kalkmakta kendine bir yol bulmaya çalışmaktadır. Dünyada emperyalist-kapitalist sistem ekonomik krizler ve savaşlar içinde debelenmekte, yıkılmayı beklemektedir. İşte bugünün acil ihtiyacı, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin deneyimlerine-birikimlerine yaslanarak Yeni Ekimlere hazırlanmaktır.

VELİ KARAÇAM

ALİ HAYDAR KARAÇAM

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi

07.11. 2019

Sınıf mücadelesini ve dayanışmasını büyütelim!

Tekirdağ zindanlarından tüm dost ve yoldaşları en içten devrimci duygularımızla selamlıyor, sıkıca kucaklaşıyoruz.

Korkuyorlar, korktukça saldırganlaşıyorlar!

Neden mi korkuyorlar?

Krizler, bunalımlar, savaşlar içinde debelenen sistemlerinin devrimci kitle hareketlerinin hedefi olmasından korkuyorlar.

İşçi sınıfının kanı ve canı üzerinde kurulu fabrikalardaki sömürü düzeninin yıkılmasından korkuyorlar.

Sömürü düzenlerinin temel dayanaklarından biri olan ve işçi hareketinin her seferinde önünü kesen bürokratik-işbirlikçi sendika düzenin alaşağı edilmesinden korkuyorlar.

Dünyada ve Türkiye'de her geçen gün biraz daha güçlenen kadın hareketinin kapitalist düzeni sorgulayıp, onun karşısına çıkmasından korkuyorlar.

Ekonomik krizin ve sosyal yıkım saldırılarının oluşturduğu mücadele dinamik-

lerinin devrimci temellerde karşılarına çıkmasından korkuyorlar.

Geleceksizlik ve işsizliğin pençesinde önünü göremeyen gençlik kitlelerinin kendi sosyal sorunlarına karşı duyarlılığı artmasından, onları kontrol edemeyeceklerinden korkuyorlar.

Tam da bu korkularının şekillendirdiği bir saldırdır, bize karşı yapılan tutuklama terörü.

İşçi sınıfının kölelik zincirlerini daha fazla kalınlaştırmak isteyen sermaye devleti kendi yasalarını dahi uygulamamaktadır. Tam bir keyfiyetle her türlü muhalif ses zorbalıkla susturulmak istenmektedir.

Bizim şahsımızda işçi sınıfına "sana nefes bile aldırılmayacağım" denilmektedir. Öyle ki sendikal çalışma yapmak, işçi eğitim toplantıları yapmak, işçileri aydınlatan bildiriler dağıtmak, taciz ve tecavüze karşı çıkmak, sosyalist gazeteleri okumak, 1 Mayıs'a katılmak suç kapsamına sokulup, tutuklama gerekçesi yapılmaktadır. Kısacası temel hak ve özgürlüklerin

önü tamamıyla kapatılmak isteniyor.

Tam da bu nedenle bu tutuklama saldırısı sadece olan anlamda sınıf devrimcilerine yönelmemiştir. Hayır diyen itiraz eden, başka türlü olmalı diyen herkese ve her kesime yönelmiş bir saldırdır bu.

İki şeyi yaparsak bu saldırıyı boşa düşürebiliriz. Birincisi sınıf mücadelesine ve sorumluluklarımıza her zamankinden daha fazla sarılmamız. Örlümeye çalışılan korku duvarlarını aşip ileriye çıkmalıyız. İkincisi bu dava sürecini yakından takip edip gerekli desteği sunmalıyız. Yukarıdan bahsettiğimiz gibi bu saldırının muhatabı toplumun geniş kesimleridir. Bu süreci o kesimlere meletmeliyiz. Dayanışmayı bu zeminde örgütlemeliyiz.

Tekirdağ zindanlarında başımız dik, onurlu ve gururluyuz. Bu onuru bir madalya gibi göğsümüzde taşıyoruz. Duyarlı tüm kamuoyuna, dost ve yoldaşlar bu sürece sahip çıkma ve dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz.

TEKİRDAĞ'DAN TUTUKLU SINIF DEVRİMCİLERİ

Osmaniye Cezaevi'nde tutuklular 12 Kasım'dan beri açlık grevinde

Osmaniye 2 No'lu T Tipi Kapalı Cezaevi'nde olan tutuklular, kötü muamele ve hak ihlallerine karşı 12 Kasım'dan bu yana açlık grevinde olduğu bildirdi. Tutuklular, hak ihlalleri devam ettiği takdirde açlık grevini sürdüreceklerini aileleri aracılığıyla kamuoyuna duyurdu.

Yasal olan haklarının ellerinden alındığını, ayakta sayım dayatmasına maruz kaldıklarını ve bunu kabul etmeyenlerin darp edilip haklarında disiplin soruşturmalarının açıldığını belirten tutuklular, kamuoyuna duyarlılık çağrısında bulundu.

**Kapitalizm şiddet,
tek adam diktatörlüğü
yasak üretir!**

**KADINLAR
SOKAĞA
EYLEME
ÖZGÜRLEŞMEYE!**

**Yaşamak için
sosyализm!**